

சோ.அருளானந்தம்

(முன்னூர் மதுரை)

அக்கஷிக்ஞ்சுகள்

மகுடம் வெளியீடு

LENDING
ARASADY PUBLIC LIBRARY

Arasady Public Library
Municipal Council

Class No:	
Acc No	1810

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa.

Class No	
Acc No	1810

அக்கனிக்ருகங்கள்

“அக்கினிக்ஞாசுகள்”

சோ.அருளானந்தம்

மீடய்

இல.90, பார்வீதி,
மட்டக்களப்பு - 3000

இலங்கை

மகுடம் பதிப்பு வெளியீடு - 34

ISBN - 978 - 624 - 5849 - 01 - 7

- ♦ நூல் - அக்கினிக்குஞ்சுகள் - கவிதை ♦ ஆசிரியர் - சோ.அருளானந்தம்
- ♦ உரிமை - ஆசிரியர்க்கே ♦ பக்கங்கள் - XII+76 ♦ வெளியீடு - மகுடம், இல. 90, பார்வீதி, மட்டக்களப்பு - 3000, இலங்கை ♦ தொ.பே.இல. 0774338878 ♦ நூல் வடிவமைப்பு - எவகிறீன் அச்சகம் (பிறைவேட்) லிமிட்டட், மட்டக்களப்பு. 0652222607 ♦ விலை - 300.00
- ♦ Book - Akkinikkunjukal - Poems ♦ Author - S.Arulananthan © Author
- ♦ Pages - XII+76 ♦ Published by - Magudam Publication, 90, Bar Road, Batticaloa Tel. No. 0774338878 ♦ Printed by - Evergeen Printers (PVT) Ltd, Batticaloa. Tel No. 065 2222607 ♦ Price - 300.00

சமர்ப்பணம்

பெற்றெடுத்துப் பரிவாய்ப் பெயர் சூட்டி
பேறெனவே பாசமுடன் பேணிச் சீராட்டி
பாரில் பெருமைபெறப் பாங்குடனே தமிழூட்டி
பார்ந்த என் பெற்றோர்

திரு. குலசேகரம்மிள்ளை உடையார் சோமசூரியம்

திருமதி. ஆரியவதி சோமசூரியம்

அவர்களுக்கு இக் கவிதைத் தொகுப்பு

பதியுரை

மகடம் பதிப்பகத்தின் 34வது வெளியீடாக கவிஞர்.சோ. அருளானந்தம் அவர்களின் “அக்கினிக்குஞ்சுகள்” கவிதை நூலை வெளியிடுவதில் பெருமகிழ்வடைகின்றோம்.

ஓய்வநிலை அதிபரான மன்னனார் மதுரா எனும் புனைப்பெயரில் எழுதிவரும் சோ.அருளானந்தம் அவர்கள் தனது பதினெட்டாவது வயதில் இருந்தே எழுதி வருகின்றார்.

மன்னம்பிட்டி என்ற பழம்பெருந்தமிழ் ஊரைச் சேர்ந்த கவிஞர் அருளானந்தம் மகாகவி பாரதியின் நேசர். “அக்கினிக்குஞ்சொன்று கண்டேன், அதை அங்கொரு.....” என கவிதை பாடினான் பாரதி. இவரோ பல அக்கினிக்குஞ்சுகளை தனது கவிதைகளாக பிரசவித்துள்ளார்.

இளவயதில் இருந்தே கவிதை யாத்து வந்தாலும் இவரது பல கவிதைகள் காணாமலாக்கப்பட்டதன் காரணமாக அண்மைக்கால கவிதைகளே இதில் அதிகமாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இது கவிஞரின் முதலாவது நூலாகும். இவரது கவிதைகள் பல, நான் ஆசிரியராகவிருந்த தினக்கதிர் மட்டக்களப்பு பிரதேச பத்திரிகைகளிலும் பிரசுரமாகியிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

மரபு, புதிது என்ற கவிதைக் கோட்பாடுகளுக்கு அப்பால், தான் எழுதுவது கவிதையா என்ற புரிதல் கவிஞனுக்கு தேவை. அந்த புரிதல் இருந்தாலேயே அவனால் சிறந்த கவிதைகளைப் படைக்க முடியும். மரபுடன் கைகோர்த்தபடியே இவர் புதிய பாதையில் பயணிக்க முயல்வதால் கவிஞர் அருளானந்தம் அவர்களினால் பல நல்ல கவிதைகளைத் தரமுடிகின்றது.

மரபுக்கவிதைகள் இவரது எழுதுகோலில் துள்ளி விளையாடுவது போலவே புதிய சிந்தனைகளும் இவரது பேனாவில் பிறப்பாவதை நாம் அவதானிக்க முடிகின்றது.

அருளானந்தம் தொடர்ந்து எழுத வேண்டும். அவரது அடுத்த கவிதைத் தொகுப்பும் விரைவில் வெளிவர வேண்டும் என்ற வாழ்த்துகளுடன்.

- மகடம் வி.மைக்கல் கொலின்
(ஆசிரியர் - மகடம்)

(i)

முன் விதானம்

கவிஞன் என்பவன் மரபின் சாரத்திலிருந்தும், மக்கள் பேசும் மொழியின் சாரத்திலிருந்தும், தனக்குப் பிடித்தமான முன்னோடிகளின் கவிதைகளிலிருந்தும் தேர்ந்து தேர்ந்துதான் தனக்கென தனித்த ஒரு கவிதைமொழியை உருவாக்கிக் கொள்கிறான் என்றுதான் சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இதனைச் செம்மையாகச் செய்பவன் சிறந்த கவியாகிறான். ஏனையவர்கள் சாதாக்கவிஞர்களாகவே முடிந்து போகிறார்கள். எவற்றிலிருந்து எதை வறித்துக் கொள்கிறானோ, அதற்குத் தகவே அவன் கவிதை மொழியும். இதனால்தான், ஒரு கவிஞனுக்கு மரபுப் பயிற்சி தேவை என வற்புறுத்த வேண்டியுள்ளது.

கவிதையில் எதற்காக எதுகை - மோனைகளைத் தவிர்க்கவேண்டும் எனப் புரியவில்லை. இதேபோல் மெலிதான ஓசை நயத்தையும் ஏன் புறக்கணிக்க வேண்டும் என விளங்கவில்லை.

தமிழ்க்கவிதையில் அளவான எதுகை - மோனை உள்ளார்ந்த இசைநயம், முரணழகு, சீர்சீராய்ப் பயின்றுவருவது, இவற்றை -யெல்லாம் மரபில் ஊறித் திளைத்த ஒருவன் விலக்கிவிட முடியாது என்றே சொல்லவேண்டும்.

மரபைத் தாண்டிவந்து சில சொற்கோலங்களை நிறுவுவதாலேயே தங்களை நவீன கவிஞர்கள் என்று கற்பனை செய்யும் புதுக் கவிஞர்கள் மலிந்துவிட்ட சவாலான ஒரு காலகட்டத்தில் கவிஞர் அருளானந்தத்தின் கவிதைகள் “அக்கினிக்குஞ்சு”களாக வெளிவருகின்றன.

கவிதையென்பது சுண்ணாம்பு அடிப்படதல்ல சுவர்வைப்பது. ஆகவே தான் கவிதை எழுதுகிற அனைவருமே மனிதர்களாக மலர்ச்சி பெறுவதில்லை.

கொக்கின் அலகிற்குப் பொழுதெல்லாம் விழித்திருந்து புதிய உவமைகளைத் தேடி, விழிகளுக்குச் சாயம் பூசிக்கொள்கிற வீழ்ந்து போகும் இன்றைய கவிதை உலகத்தைப் பார்க்கின்றேன்.

(ii)

அவர்கள் நடுவில் தாகமுள்ள மான்களை எதிர்நோக்கித் தாவிவரும் நீர்ச்சனையாய்த் திகழ்கின்றன கவி அருளானந்தத்தின் கவிதைகள்.

அடை மழை மேகத்தின் கர்ப்பமூலம்,
ஆழப் பெருங்கடலின் அமில ஆர்ப்பரிப்பு,
பாலைப் பெருவெளியின் இறுக்கத்தின் மௌனம்,
இவை அனைத்திற்கும் சாட்சியாய்
அமைகிறது “அக்கினிக்குஞ்சுகள்”.

இது வெறும் வார்த்தைகளுக்குப் பூச்சூட்டும் வாய்ஜாலமல்ல, வாழ்க்கைக்குப் பூத்தூவும் பாவியம். இவர் கவிதைகளில் வார்த்தைகள் துல்லியமாயிருக்கின்றன. வடிவம் கச்சிதமாய் அமைந்திருக்கிறது. கட்டமைப்பு நேர்த்தியாய் இருக்கிறது. இறுக்கம், செறிவு, அடர்த்தியென யாவும் செதுக்கி வைத்தபடி.

எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இவர் கவிதைகள் தமிழ்க் கவிதைகளாய் இருக்கின்றன. தமிழினத்தின் நிகழ்வுகளை, நெகிழ்வுகளைச் சொல்கின்றன.

மனம் சார்ந்து, மண் சார்ந்து, மரபு சார்ந்து மணம் கொள்கின்றன. எளிமையாக உண்மையாக இருக்கின்றன. இதைவிட ஒரு கவிதைக்கு வேறென்ன வேண்டும்!

உயிருக்குள் உற்பத்தியான
ஈரவரிகளையெல்லாம்
மகரயாழாய் மயக்குகிற அகரமொழியில்
இலக்கியமாக்கித் தந்திருக்கிறார் அருளானந்தம்.

வாழ்க கவிஞரே
தொடரடீடும் நும் தமிழ்ப்பணி

- அச.பாய்வா

என் இதயத்திலிருந்து...

எனது கன்னிப் படைப்பான இந்தக் கவிதைத் தொகுதியுடன் உங்களைச் சந்திக்கிறேன். எனது பதினெட்டாவது வயதிலிருந்து நான் எழுதத் தொடங்கியபோதும் இப்போதுதான் ஒரு கவிதைத் தொகுதியை வெளியிடுவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கைகூடியிருக்கிறது.

இதயத்து உணர்வுகளின் வடிகாணாகவே கவிதைகளை நான் காண்கிறேன். அந்த வகையில் எனது உணர்வுகளோடு, எனது நண்பர்கள், அயலவர்கள் ஆகியோரின் உணர்வுகளும் என்னிதயத்தைத் தீண்டும் போதெல்லாம் அவற்றைக் கவிதைகளில் சிறைப்படுத்த முயன்றிருக்கின்றேன்.

நான் எழுதிய கவிதைகள் அனைத்தையும் என்னால் பத்திரப்படுத்த முடியவில்லை. அந்த வகையில் எனது கன்னிக் கவிதையான “**மறந்தபா மதி கெடுக்கும் மதுவை நீ**” என்ற கவிதையும் நழுவிப் போன கவிதைகளில் ஒன்றாகி விட்டது.

நான் மகாகவி பாரதியை அளவு கடந்து நேசிப்பவன், அதனாலோ என்னவோ அவனது கட்டளைகளில் ஒன்றான “**சிறுமை கண்டு பொங்குவாய்**” என்பதற்கிணங்க அநீதிகளைக் காணும் போதெல்லாம் பொங்கியிருக்கிறேன். ஆனாலும் என் வாழ்க்கை நிகழ்வுகளின் தாக்கம், ஆசிரியப் பணியின் சுமை இவற்றின் காரணமாக எனது எழுத்து வேகத்தில் தேக்கம் ஏற்பட்டு விட்டது.

இத் தொகுதியில் அடங்கும் கவிதைகள் என் இள வயதிலிருந்து இன்று வரை பல்வேறு கால கட்டங்களில் நான் எழுதியவையாகும். அந்தந்தக் கால கட்டங்களில் முனைப்புப் பெற்று என் மனமுறுத்திய காரணிகளைக் கவிதையூடாகப் பேச முயன்றிருக்கின்றேன்.

இவற்றில் சில வீரகேசரி, மித்திரன், தினக்கதிர் போன்ற பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தவையாகும். சில கவிதைகள் முகநூலில் புதிவு பெற்றுள்ளன.

நான் என்னைக் கவிஞன் என்று அழைப்பதற்குக் கூசுவன். மகாகவிஞர்கள் தடம் பதித்த கவிதை என்னும் ராஜபாட்டையில் தத்தித் தடுமாறித் தளிர்நடை பயிலமுயலும் சிறு குழந்தை நான். கவிதைப் பெண்மேல் கொண்ட ஒருதலைக்காதல் கிறுக்கில் ஏதோ கிறுக்கியிருக்கிறேன். அந்தக் கிறுக்கலில் கவிதைப் பெண்ணை அரைகுறையாகவாவது திருப்திப்படுத்தக்கூடிய அம்சங்கள் ஏதாவது இருக்கிறதா? என்பதை இனிமேல் நீங்கள் தான் சொல்ல வேண்டும்.

இக் கவிதைத் தொகுதி வெளிவருவதற்கு முழுக்காரணமாக இருந்தவர் மூத்த கலைஞரும், கவிஞரும் எனது நண்பருமான திரு.அ.ச.பாய்வா அவர்களாகும். எனக்கு ஆக்கமும், உணக்கமும் தந்து, இத் தொகுதி வெளிவருவதற்கு சகல மார்க்கங்களையும் தேடி நல்கி அழகான அணிந்துரையும் தந்துதவிய அன்னாருக்கு எனது மனம் கனிந்த நன்றி. அத்தோடு இதை வெளியிடுவதற்கு முன்வந்த மகுடம். வி.மைக்கல் கொலின் அவர்கட்கும், மகுடம் பதிப்பகத்தாருக்கும், அழகுற அச்சிட்டுத் தந்த எவகிரீன் அச்சகத்தாருக்கும் என்னைப் பற்றிய அறிமுக உரையினை நல்கிய ஓய்வநிலை அதிபர் திரு.வி.கமலநாதன் (வீணாக்கானா) அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

சோ.அருளானந்தம்

(மன்னூர் மதுரா)

11E/2, கலைமகள் வீதி,

நொச்சிமுனை.

இறையாஞ்சலி

தேவரும் காணாத் தேவி

கனிவோடு கலைதந்து காத்திடும் நங்கை - அவள்
கரைபுரண் டோடிடும் அறிவெனுங் கங்கை
முனிவரும் பணிந்திடும் முத்தமிழ்ச் செல்வி - இம்
மாநிலம் மாண்புறத் தருவது கல்வி.

மாதவள் கரங்களில் மாணிக்க வீணை - அவள்
மென்விரல் மீட்டிடும் வீணையின் நாணை
நாதத்தில் கலந்தவள் ஊட்டிடும் ஞானம் - இந்த
நாநிலம் போற்றிடும் பேரின்ப கானம்.

எங்கும் எதிலும் அன்னையின் காட்சி - அவள்
அஞ்ஞானம் அகற்றியே காட்டுவாள் மீட்சி
பங்கயம் மீதினில் பாவிடும் மாட்சி - இந்தப்
பாடுங்கும் பரந்தது தேவியின் ஆட்சி.

பாவலர் உள்ளத்தைப் பாலிக்கும் அரசி - அவர்
பாக்களில் பரந்திடும் அவள்புகழ் உரசி
தேவரும் காணாத் தேவியே சக்தி - தலை
தாழ்த்தியே நாளும் செய்குவோம் பக்தி.

நான்முகன் நயந்திடு(ம்) நவரச நாயகி - அவன்
நினைவில் நிறைந்தநற் றுணையே தேவகி
அன்புசெய் அடியார் அகமுறை வேணி - அவர்
அல்லல் அறுத்தே ஆண்டிடும் வாணி.

மாலைப் வொழுது

மஞ்சள் பூசிய மஞ்சது - மலை
முகட்டை மருவிக் கொஞ்சுதே.
விஞ்சம் காதல் வேகத்தில் - அது
விரக ராகம் பாடுதே.

மஞ்சம் நாடிக் கொஞ்சவே - அவள்
மனதில் பொறுமை இல்லையோ
தஞ்சம் உந்தன் நெஞ்சமே - எனத்
தழுவும் நிலைக்கு எல்லையோ.

மேக மகளின் இராகங்கள் - மதன்
மாயக் கலையின் கோலங்கள்
தேகம் வாட்டும் தாபங்கள் - அவன்
தொடுத்த கணையின் பாவங்கள்.

காதல் நிலையின் வேகத்தைக் - கதிர்
கண்ணால் காண நாணியே
கதறும் கடல் திரையினால் - தன்
கண்ணை மூடத் தாவுதே.

பூவை நீ வேண்டும்

தேவிஉன் திருமுகத்தைத்
தரிசிக்க ஓடிவந்தேன் - என்
ஆவிநீ அம்பிகையுள்
அடிமைநான் இரட்சிப்பாய்.

அழகேஉன் உருவாய்
அவனியில் வந்ததுவோ - உன்
இளமேனி எழிலெல்லாம்
இயற்கையின் சீதனமோ

கண்ணழகின் சாயலதில்
கயல்மீன்கள் தோணும் - உன்
வெண் முகத்தின் வனப்பினிலே
வான்மதியும் நாணும்.

அன்னமுன் நடைகண்டு
ஆவியது சோரும் - உன்
முன்னழகின் முன்நின்றால்
மலைகூடத் தோற்கும்.

தாவிநீ நடக்கையிலே
தறிபாயும் நெஞ்சம் - இப்
புவிவாழ்வு நிலைப்பதென்றால்
பூவைநீ வேண்டும்.

கவி படைக்கச் செய்தவள்

பெண்மலரே பூவசந்தம் உன்னிடமா தஞ்சம் - எழில்
பூவண்ணம் யாவுமுந்தன் பொன்னுடலில் கொஞ்சம்.
கணந்தோறும் விழிக்கணைகள் துளைத்திடுதே நெஞ்சம் - எழிற்
காரிகையே என்மீது உனக்கேனோ வஞ்சம்.

நீலவா னெங்கும் நிறைந்திருக்கும் வண்ணம் - உன்
நீள்விழியால் பெற்றதுதான் நிச்சயமென் எண்ணம்
கோலமாய் அங்கு கிழிந்திடும் மின்னல் - உன்
கோல விழிப்பார்வை தொடுத்திட்ட பின்னல்.

மல்லிகைச் சரம் தொடுத்து மங்கை - இரு
மதன இதழ்நடுவே மறைத்ததார் நங்கை
பாற்கடலில் அமுதெடுத்துப் பாவை - இதழ்
பயில்மொழியில் பாங்குடனே சேர்த்ததார் சேவை.

கொட்டும் பனிமழையின் இதமான குளிர்மை - அவள்
கோல நினைவுகளால் குவிந்திடும் இனிமை.
பட்டுத் துணியெடுத்துக் கட்டுவாள் இடை - அந்தப்
பட்டுடையாய் நானிருக்கச் சொல்வாளா தடை.

இருள் சூழ்ந்த என்னுலகின் தனிமை - துயர்
இழியச் சுமந்துவந்தாள் இளையவள்தான் இனிமை.
கருக்கலைந்த கவிதையாய் நானிருந்தேன் உண்மை - எனைக்
கருத்துடனே கவிபடைக்க வைத்ததிந்தப் பெண்மை.

மன்மதனின் விருந்து

பொன்றிறத்துச் சின்னச்சிட்டு - அவள்
 புத்தம்புது வண்ணப்பட்டு
 வானுலகின் வண்ணப் பொட்டு - அவள்
 வாடாத முல்லை மொட்டு.

கருநீலக் கண்ணிரண்டு - அவை
 கதைபேசும் தான்மிரண்டு
 இருள்போலும் குழல்திரண்டு - அது
 அலைபாயும் தடம்புரண்டு.

கன்னமதில் கனிஅமர்ந்து - அது
 கண்சிமிட்டு மெனைஅருந்து
 மன்மதனின் புதுவிருந்து - என்
 மனநோய்க்கு அவள்மருந்து.

தின்னவென கனியிரண்டு - எனைத்
 தானழைக்கும் தாமிரண்டு
 முன்னமவை தலைநிமிர்ந்து - என்
 மார்புறுத்தும் தாம்மதர்த்து.

கனியெனவே இதழ்சிறந்து - அது
 கள்கொடுக்கும் கடைதிறந்து
 இனிமையது நிதம்சுரந்து - அது
 எனக்களிக்கும் புதுவிருந்து.

மடியதனின் மேடையது - என்
 மனம்நாடும் ஓடையது
 கொடியிடையின் சோலையது - நான்
 கவியெழுதும் ஓலையது.

பிரமனின் கவிதை

என் பிரேமகீதமே....

என் கவிதைகளைப்

பலர் நேசிப்பதாகச் சொல்கிறார்கள்

ஆனாலும்.... நான்,

நேசிக்கும் கவிதை நீதான்.

உன்னைப் பார்த்த பின்புதான்

நான் எழுதுவது

கவிதை வரிகளல்ல

வெறுங் கருத்தற்ற வரிகள்

என்பதைப்

புரிந்து கொண்டேன்.

நானும் ஒரு கவிஞனென

இதுவரை இறுமாந்திருந்தேன்

உன்னைப்

பார்த்த பின்புதான்

பிரமனின் கவிதைத்திறன்

என் பார்வையை உறுத்திற்று.

நீல விழிகளெனும்
நீளப் பக்கத்தினூடே
உன்னைப்
படிக்க முயன்றபோது
சகாராப் பாலையிலிருந்து
காஸ்மீர எல்லைக்குக்
காற்றினால் காவப்பட்டேன்.

எங்கே!...
உன் விழிகளை மீண்டும் காட்டு,
உன்னைப் படித்துப் படித்து
கற்பனை அழகை
என்னிதயத்தில் தேக்கிக்
கொள்ளவேண்டும்.

எங்கே!...
உன்னிதழ்களைக் காட்டு
அதிலூறும் சாரத்தைப் பருகி
நான்
கவிதை வெறி
கொண்டிடவேண்டும்.

நீ இல்லையென்றால்

என் நினைவுகள் என்னிடத்தில் இல்லை!
 அதையெல்லாம்....
 நிரந்தரமாக நீயல்லவா எடுத்துக் கொண்டாய்!
 அதற்கு வெகுமதியாய்
 நீ கொடுத்தாய் கற்பனைகள்
 அதன் பிரசவங்களாய் இன்று
 நான் வரையும் கவிதைகள்
 ஆனாலும்....
 பிரம்மாநீ கருவிநான்.

வானத்து நீலமெல்லாம்
 உன் விழி படைத்த கோலம்.
 ஏனென்றால்....
 நீ கண்மூடித் துயிலும் வேளைகளில்
 அந்த வானம்
 சோபையிழந்து கறுத்துப் போயல்லவா கிடக்கிறது.
 அதனால்தான் போலும்
 அது பனிக்கண்ணீர் சிந்துகிறது.

அந்த வானத்து நிலவு
 அடிக்கடி ஏன் தேய்கிறது?
 உன் வதனத்தைக் கண்டபின்
 அதன் கர்வமெல்லாம்போய்
 கவலைக் காய்ச்சலில் அல்லவா
 கலைந்து குலைகிறது.
 அதனால்தான்
 பகலில் உன்முன்னே வர நாணி
 இரவுகளில் உலா வருகிறது.

இனிமைக்குப்

பலபொருள் படைத்த பிரமன்
அந்த இனிமையெயெல்லாம்
ஒன்றாகச் சேர்த்து
உன் இதழ்களாகவல்லவா
படைத்து விட்டான்.

வானத்தில் நீந்துகின்ற மேகம்
உன் முகமதியைக் கண்டதனால்
சித்தம் தடுமாறி,
வானம் இங்கேதான் என்று
உன் வதனத்தை அல்லவா
சுற்றிக் கொண்டு திரிகிறது.

உன் அங்கங்களின்
மெல்லிய அசைவுகளில்
தமிழ்க் கவிதையின் நயம்
விரவிக் கிடக்கிறது.

எனக்கென்று ஓர் நெஞ்சம்
ஆனால் அங்கு....
நினைவெல்லாம் நீயாகியல்லவா
நிறைந்திருக்கிறாய்.
நீ இல்லை என்றால்
எனக்கு நினைவுகளே இல்லை.
உன் நிழல் இல்லை என்றால்
எனக்கு நிம்மதியே இல்லை.

இறைவன் மனிதனாகப் பிறக்க வேண்டும்.

கண்ணீரில் நீந்தும் ஓடம் - நான்
கனலால் கரைகின்ற சூடம்
மண்வாழ்வு தீராத சோகம் - அதில்
மதியாகத் தேயுதென் தேகம்.

சோதனைக் களமிந்தப் பூமி - எனைச்
சோதனை செய்யுதந்த சாமி.
வேதனைக் கடலிந்த வாழ்வு - அதில்
வருமோ எனக்கு நல்வாழ்வு.

இறைவா உனக்கில்லை இதயம் - இங்கு
இனிமேல் வராது உதயம்
நிறைத்தாய் துன்பம் இங்கே - பின்பு
நிழலாய் மறைந்தாய் எங்கே.

தினமும் எமக்குப் போராட்டம் - ஆனால்
தரணியில் உனக்குத் தேரோட்டம்
உனக்கிலை வயிற்றுப் போராட்டம் - அதனால்
அவனியில் தொடருதுன் மாறாட்டம்.

மோகனம் பாடிட நினைத்தேன் - அது
முகாரி யாயிடத் துடித்தேன்.
வேகமாய் வாழ்வினை முடிப்பேன் - அங்கு
வந்ததும் உன்னைச் சரிப்பேன்.

மண்மேல் மனிதனாய் நீயும்
வசமாய்ப் பிறந்திட வேண்டும்.
தணல்மேல் புழுவாய் நானும் - துன்பத்
தீயால் துடித்திட வேண்டும்.

ஆரிங்கு ஆற்றிடுவார்

காலத் திரையில்நான் கவின்கலைந்த ஓவியம்
 ஞாலக் களத்தில்நான் கருக்கலைந்த காவியம்
 நீலக் கடலில்நான் நிலைமாறிய ஓடம்
 நிலமெனும் தளத்தில் நான் நிலை தளர்ந்த மாடம்.

அன்பெனும் அமுதம் அறிந்தேன் நான் ஏட்டில்
 அன்றுமுதல் அதனைத் தேடுகிறேன் நாட்டில்
 இன்றுவரை இதனை ஈட்டவில்லை புவியில்
 துன்பத்தில் துவளும்நான் வாழுகிறேன் கவியில்.

இலட்சியம் உயர்வென்று இணைத்தேன் நான் வாழ்வில்
 அலட்சியமே பண்ணியெனை ஆழ்த்துகிறார் தாழ்வில்.
 இலட்சியத்தை மதிப்பவர்கள் இப்புவியில் எங்கே
 அலட்சியமே பண்ணியதை மதிப்பவர்தான் இங்கே.

சொந்தம் பந்தமிவை பரன் போட்ட பின்னல்
 வந்தவை எல்லாமே வான்தோன்றும் மின்னல்
 முந்திடும் முனைந்திங்கு முனிந்திட்டால் இன்பம்
 வந்தவை பறந்திடும் வாழ்விலுற்றால் துன்பம்.

பாரில் பாவிநான் பார்த்ததெல்லாம் வஞ்சம்
 ஊரில் உலகமதில் உண்மைக்கோ பஞ்சம்
 காரிருளில் ஒளிதேடிக் கலங்குகிறேன் நெஞ்சம்
 ஆரிங்கு ஆதரவாய் ஆற்றிடுவார் கொஞ்சம்.

தடைக்கல்

புத்தம் புதுமலரே புவசந்தத் திளநிலவே
 பொன்னே பூச்சரமே பேசும்பொற் சித்திரமே.
 சித்திரமாய் என்னெஞ்சில் நின்று நிலைத்தவளே
 சிலையே சிந்தனையில் ஊறும் செழுந்தேனே
 நித்தமென் நினைவில்நின்று சுழல்பவளே
 நித்திரையைப் பலநாளாய் நான்மறக்கச் செய்தவளே
 சித்துக்கள் காட்டியென் சிந்தனையைக் கலைத்ததனால்
 சித்தம் தடுமாறிப் பித்தனாய் அலைகின்றேன்.

காதலியே கரம்பற்றச் சம்மதம் நான்கேட்டேன்
 காதலுக்கும் உனக்கும் காததூரமென உரைத்தாய்
 மாதவளே ஏனென்று மனமிடிந்து நான்கேட்க
 மாதவருமானம் உனக்கேது எனக் கேட்டாய்
 மாத வருமானம் எனக்கில்லை என்றாலும்
 மாதனம் தேடும் மனவலிமை எனக்குண்டு.
 முதலில்போ அதனை முதல்செய் பின்னிங்கு
 மங்கையென் கரம்பற்றத் தடையேதும் இல்லையென்றாய்.

தேவதையே உன்வாக்கை வேதவாக்காய் நான்கொண்டு
 திடங்கொண்டு பறந்திட்டேன் திடெரென்று வெளிநாடு
 கவனமாய் அங்கு கஷ்டமான வேலைசெய்து
 கருத்தாய்ப் பணஞ்சேர்த்தேன் காதலியுன் கரம்பற்ற
 காவலின்றிக் காலம் விரைந்தோடி மூன்றாண்டு
 கழியவும் நான்வந்தேன் கையில் லட்(சிய)(ச)ங்களுடன்
 ஆவலுடன் உனையணைக்க ஓடிவந்த என்முன்னே
 அன்பான அப்பா வைத்தார் அதிர்வேட்டு.

என்மகனே உனக்கு மணம்பேசி இங்கே
 எத்தனையோ பேர்வந்து தினமும் அலைகின்றார்
 பொன்னையா விதானையார் போடியார் சின்னையா
 புதுவீட்டு அழகையா போட்டிபோட்டு வருகின்றார்.
 நன்றாகச் சீதனம் வாங்க நல்ல சந்தர்ப்பம்
 நல்லஇடச் சம்பந்தம் நம்மதிப்பும் உயருமன்றோ.
 புன்னகை புரிந்துஎன் அப்பாபுகல்கின்றார்
 பிடித்துவைத்த பிள்ளையார்போல் அசைவற்று நிற்கின்றேன்.

நாய்போல அன்று நம்மை மதித்தவர்கள்
 நம்பணத்தைக் கண்டு பேயாய் அலைகின்றார்.
 பாய்ந்து நாமுடனே அவர்பக்கம் சென்றுவிட்டால்
 பெருமையோ நமக்கது சிறுமை அல்லவோ.
 வாய்திறந்து மெல்லப் பேசத் தலைப்பட்டேன்
 வந்துற்ற அதிர்ச்சியின் மெல்ல விடுபட்டு
 மெய்யாக ஒருபெண்ணை நான் விரும்புகின்றேன்
 மாதவளை மணக்கச் சம்மதந்தர வேண்டும்.

ஆத்திரத்தால் அப்பா ஆடினார் கொஞ்சம்.
 அடித் தொண்டையாலே அலறினார் கொஞ்சம்
 மொத்தமாய் ஒருலட்சம் பெற்றல்லால் அந்த
 மங்கையை மணக்க விடமாட்டேன் என்றார்
 சித்திரமாய்ச் சமைந்து விட்டேன் சிந்தனையேயில்லை
 சிலையே உன்கையில் சிலஆயிரமும் இல்லை.
 பத்திரமாய் நானும் பாவையுன் கரம்பிடிக்க
 பணமே தடைக்கல் அன்றும் இன்றும்.

அயஸ்வரங்கள்

தென்றல் கவிபாடும் பெருவரையின் சாரல் - அங்கு
தேன்மலரைச் சீராட்டும் வெண்பனியின் தூறல்
இன்பமுடன் துள்ளிநிதம் அருவிமகள் ஆடல் - உடன்
இணைந்துவரும் இளையவளின் இனிய இசைப் பாடல்.

பூங்குயிலின் கீதமது காதோரம் பாவும் - அது
பாங்குடனே இதயமதில் இன்பமழை தூவும்
ஆங்காங்கு கூட்டமாய்ப் புல்மேயும் ஆவும் - உடன்
அருகிருக்கும் கன்றுமன மகிழ்வுடனே தாவும்.

சோலையதில் காலைநேரம் மயிலினங்கள் ஆடல் - அதைச்
சேர்ந்திருந்து பார்ப்பதற்கு மந்தியினம் நாடல்
மாலைநேரம் மானினங்கள் மதியொளியில் கூடல் - இணை
மானுடனே பிணைக்கேனோ இந்நேரம் ஊடல்.

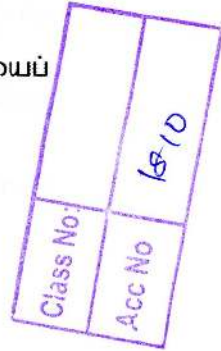
எங்கெங்கு நோக்கிடினும் இன்பநிலை தோணும் - இங்கு
இயற்கைமகள் படைப்புக்களின் விந்தையது காணும்
ஆங்கதிலும் அயஸ்வரங்கள் தம்மாட்சி பேணும் - இந்த
இழிநிலைமை கண்டுநிதம் இயற்கையது நாணும்.

மதங்கொண்ட மதகரிகள் நேர்வந்து மோதும் - அதன்
மறப்பிளிறல் தனிற்செவிடு படுமிரண்டு காதும்
இதமான இன்பநிலை விடைபெறவே சாடும் - கொடுமையிது
இப்புவிடில் இவ்வுருவில் கூடும்.

ஏன் பிறந்தாய் நீ இந்தப் பூமியிலே

வானுறையும் பெரும்புலவன் வள்ளுவன் சொல்லிவிட்டான்
வையத்தில் உயர்விந்த மழலைச் செல்வமென
நானென்ன சொல்லிடுவேன் எப்படி உரைத்திடுவேன்.
நான்பட்ட துன்பங்கள் இப்பூமியிலே.
மீனையை கண்ணுடனே தேனெனவே வந்துவிட்டாய்
மிகக்கொடிது இப்பூமி நீயறியாய்.
வன்முறையும் வஞ்சனையும் வாழவிடா தென்மகனே
ஏன் பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

பணமுந்தன் கைகளிலே இருந்துவிட்டால் போதும்
பாரிணையே விலைக்கு வாங்கிடலாம்.
பிணந்தின்னிக் கழுகுகளாய்ச் சுற்றிடுவர் உன்னடியைப்
பணம்வற்றிப் போய்விட்டால் பறந்திடுவர்.
குணமென்றால் என்னவிலை என்றே கேட்டுவிடும்.
குதர்க்க மனிதர்கள் இங்குண்டு.
கணமிந்தப் பூமியிலே நான் வாழ விரும்பவில்லை.
ஏன் பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

நண்பர்கள் போல்நடித்து நட்பாற்றில் தள்ளிவிடும்
நயவஞ்சகர் கூட்டம் இங்குண்டு
பண்புள்ளோர் போல்நடித்துப் பிறரை ஏமாற்றும்
பகல்வேடக் காரர்கள் பலருண்டு
மண்ணென்றும் பொன்னென்றும் மதிமயங்கி மற்றவரை
மாய்க்கவல்ல மனிதர்கள் இங்குண்டு
கண்கெட்டோர் கூட்டம் வாழும் பூமியிது
ஏன் பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

அடுத்தவர் வாழ்வினைக் கெடுத்திட நினைத்திடும்
 அராஜகக் கூட்டம் இங்குண்டு,
 கொடுத்தவன் கொடுத்ததைக் கேட்டிடி னவனைக்
 கொடுமை கூறுவோர் பலருண்டு
 அடுத்தவன் உழைப்பினை உறிஞ்சியே வாழ்ந்திடும்
 ஆகாத மரபுகள் இங்குண்டு.
 கொடுமையி னாட்சி குலவிடு மிடமிது
 ஏன்பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

பொய்யும் புரட்டும் புனைந்து பொருள்திரட்டும்
 புதுமை மனிதர்கள் இங்குண்டு.
 வாய்வீச்சால் வானத்தில் வண்ணப் பந்தலிடும்
 வீணர் கூட்டங்கள் பலவுண்டு
 தூய்மை மனத்தின்றித் தாய்க்குலத்தை வசைகூறும்
 தரங்கெட்ட கூட்டங்கள் பலவுண்டு.
 மெய்யாக இப்புவிடில் நான் வாழ விரும்பவில்லை.
 ஏன் பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

கெடுமதியர் நிறைந்துநிதம் கொடுமைகள் புரிந்திடும்
 கேடுகெட்ட பூமியிது நீயறியாய்
 கடுவாயில் கொண்ட கருநாகம் தனைமிஞ்சும்
 கடுநெஞ்சர் கரந்துறைவர் நீயுணராய்.
 கொடுவிலங்கு நிறைகாடு இப்புவிடில் உயர்வாகும்
 கண்கொண்டே அவற்றை அறிந்திடலாம்
 சுடுகாட்டுப் பேய்கள் வாழும் பூமியிது
 ஏன்பிறந்தாய் நீயிந்தப் பூமியிலே.

ஏன் மறந்தாய்

வாடாஎன் தமிழ்மகனே
 வாடாப் புகழ்பூத்தவனே
 காடாகப் புகழ்பூத்துக்
 கடந்துவந்த பாதையைப் பார்
 கூடாத குணங்களுந்தன்
 கூடப் பிறந்ததில்லை
 கேடான வழிநடந்து
 கரிபூசத் துணிந்ததென்ன.

மங்கையரைத் தெய்வமென்று
 மகுடம் சூட்டியன்று
 பங்கமின்றிப் பண்பாட்டால்
 பாரில் தலைநிமிர்ந்தாய்.
 தங்கத் தமிழ்தந்த
 தலைசிறந்த பண்பாட்டை
 எங்கேநீ தொலைத்தாய்
 ஏனின்று அதைமறந்தாய்.

சீர்செய்து பெண்ணினத்தைச்
 சீராட்டிய நீஇன்று
 சீர்வரிசை பெண்ணிடத்தில்
 சுளையாகச் சுரண்டுவதேன்
 தேர்தந்து முல்லைக்குத்
 தழுவவழி செய்தவன்நீ
 ஆர்செய்த போதனையால்
 அந்தவழி நீமறந்தாய்.

சிங்கம் நாங்களென்று
சாற்றும் செந்தமிழா
சிங்காரப் பெண்ணினத்தைச்
சீதனங்கள் கேட்பதென்ன.
ஆங்கந்த அணங்குகளின்
அங்கமதைத் தீண்டுதற்கு
தங்கத்தில் நகைகேட்டுத்
தரங்கெட்டுப் போனதென்ன.

மறத்தமிழன் நானென்றாய்
மானமெந்தன் உயிரென்றாய்
மறத்தமிழன் நீயின்று
மாதிடம்சீர் கேட்பதென்ன.
கறைபடிந்த காலமிதைக்
கனவாக மறந்துவிடு
குறைநீக்கி யுன்புகழைக்
குவலயத்தில் நாட்டிவிடு

வசந்தத்தைத் தேடுகிறோம்

கால நதியிங்கு கடுகி விரைகிறது - எங்கள்
கனவு மலர்கள்தினங் கருகி மடிகிறது.
மலர்கள் மலரவிங்கு வசந்தம் வருகிறது - எங்கள்
மனதில் வசந்தமது மலர மறுக்கிறது.

பாடும் பாடல்களின் ராகம் புரிகிறது - எங்கள்
பருவ மனதிலது தாகம் விழைக்கிறது
தேடுந் துணையெம்மைச் சேர மறுக்கிறது - எங்கள்
தேகம் மதியாகத் தேய்ந்து தளர்கிறது.

மாலை வந்தாலே மனது துடிக்கிறது - எங்கள்
மதியில் மதிசூடத் தணலாய்த் தகிக்கிறது.
மாலை வேண்டியிந்த உள்ளம் விழைகிறது - எங்கள்
மனது மறுகுவது யார்க்குப் புரிகிறது.

கோலம் வரைந்திடுவோம் அழகு மிளர்கிறது - எங்கள்
கோலம் கலைந்துதினம் அழகு கெடுகிறது.
காலங் கனியுமென்று மனது நினைக்கிறது - எங்கள்
கண்ணீர்த் துளிகள் மனத்தீயை அணைக்கிறது.

பாவையர் விதியையிங்கு பணமே விதிக்கிறது - எங்கள்
பாதையின் ஒளியையிந்தப் பணமே மறைக்கிறது.
தேவைகள் யாவும்சீ தனத்தில் நிறைகிறது - எங்கள்
தனத்தை நம்பியே வாலிப(ர்)சூட்டம் வாழ்கிறது.

உறவுகள் தொல்லை

சோதனைதான் சகமதிலே மனிதன் சொத்து
சலியாமல் மனப்பாலைக் கடையும் மத்து
வேதனைக் குழந்தைதனை எடுத்தான் தத்து
வழியறியா(து) வாடுகின்ற இவனோர் பித்து.

சொந்தங்கள் அவன் போட்ட பாசவலை.
சாகும்வரை மீளவொணா மாயவலை.
பந்தங்களால் பிரச்சினைகள் சூழந்தலை.
பாவிக்கு யார்தருவார் ஆறுதலை.

மாதமது மூச்சடங்கும் இறுதிக் காலை
மாதவள் கேட்டிடுவாள் வண்ணச் சேலை.
பதறாதே பற்றாது பண மென்றாலே.
பாவையவள் பற்றிடுவாள் கையிற் கோலை.

பெற்றாலும் பெற்றானவன் பாரில் பிள்ளை
பெற்றதனால் படுகின்றான் நாளுந் தொல்லை
பெற்றவனின் கஷ்டநிலை உணராப் பிள்ளை.
பொறுப்பற்ற அவர்தேவைக் கேதுஎல்லை.

சுற்றமென்றே அவனையின்று சூழங் கூட்டம்
சுயநலத்தில் தானேயவர் நிதமும் நாட்டம்.
உற்றதுயர் வந்தடுத்துக் கொண்டால் வாட்டம்
உறவுதனை மறந்தவர்கள் எடுப்பார் ஓட்டம்.

மானிடனே மண்மீதில் உயர்வாம் சுற்றம்
மொழிந்தவன் உணர்வதற்கு இல்லை குற்றம்
மனிதனே உனைப்பிணிக்கும் தளையே உறவு
மண்ணிலே உயர்வதென்றால் கொள்வாய் துறவு.

மண்ணின் மைந்தர்கள்

இவர்களும்
 இம்மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!
 தாயகத்தின்
 வறுமை இருளகற்ற நாளும்
 அகல் விளக்காயிங்கே
 ஒளி நல்கும் இவர்களும்
 இம் மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

மலைமீது
 உதயத்தை ஏற்றிவைத்து
 தம் வாழ்வின் விடியலை
 பள்ளத் தாக்குகளில்
 தேடிக் கொண்டிருக்கும்
 இவர்களும்.....
 இம் மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

நாட்டின் வளநதியில்
 வாழ்வின் வசந்தங்களைத்
 தொலைத்து விட்டுக்
 கனவுக் கடலிலதைத்
 தேடிக் கொண்டிருக்கும்
 இவர்களும்....
 இம்மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

அரசியல் மேடைகளிலும்
 பத்திரிகை அறிக்கைகளிலும்
 ஏற்றங்கள் பல கண்டதனால்
 வாழ்வு வருமென்று
 இலவு காத்திருக்கும்
 இவர்களும்....
 இம்மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

நாட்டுக்கு நிழல்கொடுக்க
 குருதி சிந்திப் பயிர்வளர்த்து
 நலிந்து நாள்தோறும்
 நாலடிக் கூரையின்கீழ்
 வீழ்ந்து கிடக்கும்
 இவர்களும்...
 இம்மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

மலையேறி உழைத்துநிதம்
 நாட்டை ஏற்றிவைத்து
 வாழ்வு மலையதனில்
 தாமேற முடியாமல்
 வீழ்ந்து கிடக்கும்
 இவர்களும்....
 இம்மண்ணின் மைந்தர்கள்தான்!

இறைவா உனை நான் நம்பவில்லை

இறைவா
 மனிதனின் உடம்பினுள்
 புழுவழுக்கு வைத்தாய்
 பரவாயில்லை
 அவன் உள்ளத்தினுள்ளும்
 ஏன்? அதனை வைத்தாய்.

நீ
 பரிபூரணமானவன் என்பதை
 நான் நம்பவில்லை.
 ஏனென்றால்....
 சில மனிதருக்கு
 இதயத்தை வைக்க
 மறந்து விட்டாய்.

நீ கருணையுள்ளவன் என்பதை
 நான் ஏற்கவில்லை
 ஏனென்றால்....
 சிலரது முகத்தில்
 புண்களை வைத்துக்
 கண்களை வைக்க
 மறுத்து விட்டாய்.

நீ
 அருள்மிக்கவன் என்பதை
 நான் ஒப்பவில்லை.
 ஏனென்றால்....

சிலரை முழுமையாகப் படைத்து
 அவர் உள்ளத்தை
 ஊனமாக்கி விட்டாய்.

நீ
 அன்பே வடிவானவன்
 என்பதை மறுக்கிறேன்
 ஏனென்றால்...
 அந்த அன்புக்கு
 உலகில்
 அர்த்த மில்லாமல்
 செய்து விட்டாய்.

நீ
 புனிதமானவன் என்பதில்
 எனக்கு இசைவில்லை.
 ஏனென்றால்....
 போலி நடப்புகளைப்
 புவி போற்றச்
 செய்து விட்டாய்.

நீ
 உத்தமன் என்பதில்
 எனக்கு உவப்பில்லை
 ஏனென்றால்....
 உண்மைகளை
 உறங்க வைத்து
 பொய்யையும் புரட்டையும்
 உலகத்தில் உலவவிட்டாய்.

நாடக மேடை

உலகம் ஒரு
நாடக மேடையென
அறிஞர் சொன்னது
தவறாகப் போய்விட்டது
ஏனென்றால்....
இப்போது இங்கே
எல்லோரும்
நடிகர்களாகி விட்டார்கள்.

வியாபாரம்

வாழ்க்கை என்பது
வியாபாரம் என்று
கவிஞன் பாடியதைத்
தவறாகப்
புரிந்து கொண்டு விட்டார்கள்
ஏனென்றால்....
இப்போது இங்கே
இதயத்தைக் கூட
விற்பனைப் பொருளாக்கி விட்டார்கள்

சித்திரைப் பெண்ணே

சித்திரைப் பெண்ணே,
மீண்டு மொருமுறை
முத்திரை பதிக்க
நீ இங்கு வரத்தயார்

உன்னை
சிறப்புடன் வரவேற்க
வசந்தம் பாய்விரித்துவிட்டது
ஆனாலும்....
எங்கள் மனங்கள் மாத்திரம்
வெறும் பாலை வனங்களாய்

உன்
வரவுக்குக் கட்டியங்கூறி
குயில் பாடும்
ஆனந்த ராகங்கூட
முகாரியாய் எங்கள் காதுகளில்...
பழக்க தோஷத்தினாலா?
முன்பெல்லாம்
பட்டாசுகளின் ஒலியில்
நாங்கள்
பரவசமடைந்தது உண்மைதான்
இப்போது
தீயின்றி வெடிக்கும்

குட்டிப் பேய்களின் ஒலியில்
எங்கள் காதுகளெல்லாம்
ரணமாகிப் போய்விட்டன.

நீ
எம்மைத் தேடி வருவாயோ?
சந்தேகம்தான்.
ஏனென்றால்....
நாங்கள்,
எங்கள் முகவரிகளைத் தொலைத்து
வெகு நாட்களாகி விட்டது.

உன் வரவுக்காக
முன்பெல்லாம்
அதிகளை வரவேற்ற
நாங்கள்
இப்போது அகதிகளாக.

சித்திரையே
நீ வருவாய்
இத்தரை தொலைத்துவிட்ட
சமாதானத்தைத்
தேடிச் சுமந்து
சித்திரையே
நீ வருவாய்
மகிழ்ச்சி தருவாய்.

மோகனம் பாடிட மாட்டேன்

நான் மோகனம்
 பாடிடமாட்டேன்
 அவலங்களும் அழுகுரல்களும்
 என் நினைவுக் குதிரையிலேறிச்
 சவாரி செய்கின்றபோது
 நான் மோகனம்
 பாடிடமாட்டேன்.

அடிவானம்
 செந்தூரம் பூசிய போதெல்லாம்
 என் கவிதைப் பூக்களும்
 ஆனந்தத்தேன் சிந்தியதுண்டு
 அன்னை பூமி
 செந்நீரில் குளித்தபோது
 என் கவிப் பூக்களை
 முத்தமிட்ட விழிநீர்கூட
 சிவப்பாகிப் போனது.

அழுகுரல்கள் எங்கும்
 மலிந்து விட்ட வேளை
 குயிலின் குரலில் கூட
 முகாரியின் தோயல்
 வேதனைச் சிலுவை
 சுமக்கின்ற நிலையில்
 விழித் தோட்டமெல்லாம்
 கண்ணீர்ப் பூக்கள்.

மனங்கள் எல்லாம்
 தணிக் கை ஆனதால்
 மனிதப் பண்புகள்
 இருட்டடிப்பாயின.
 இதயங்கள் எல்லாம்
 இரும்பாகிப் போனதால்
 அமைதிப் புறாவும்
 சிறையிடப்பட்டது.

துப்பாக்கியே இங்கு
 செங்கோல் ஆனதால்
 துயரங்கள் மனித
 தர்மங்களாயின.
 உள்ளங்கள் எல்லாம்
 உழுத்துப் போனதால்
 உயிர்கள் எல்லாம்
 மலிவாகிப் போயின .
 அதனால்....

மயானங்களை ஒதுக்கி வைத்த
 ஊர்களெல்லாம் இன்று
 மயானங்களின் நடுவே
 வந்து விட்டன.

இருளரக்கனின் ஆட்சியிலெங்கும்
 பிலாக்கணங்களே
 கட்டியமாகி விட்டநேரம்....
 மீண்டுமிங்கே
 உதயத்தைக் காணும்வரை
 நான்
 மோகனம் பாடிட மாட்டேன்.

எங்கள் தேசம்

எங்கள்
மண்ணில் பூக்கும்
பூக்கள் எல்லாம்
இப்போது
சிவப்பாகவே பூக்கின்றன.

கானமிசைக்கும்
குயில்கள் கூட
முகாரியிலேயே பாடுகின்றன.

எமது மனிதர்கள்
பூபாளத்தை மறந்து
வெகு நாட்களாகி விட்டன.

வானத்தை
அண்ணாந்து பார்த்து
நிலாப்பாட்டு
பாடுவதற்குக் கூட
எங்கள் குழந்தைகள்
அஞ்சுகின்றன.

இயந்திரப் பறவைகளும்
உலோக சாத்தான்களும்
மரண கீதமிசைக்கும்
மயான பூமியிது.

மனிதர்கள் அடிக்கடி
மண்ணுக்கு
இரத்ததானம் செய்வதனால்
மழைத்துளிகள்
மண்ணின் மேனியை
முத்தமிடும் போது கூட
இங்கே.
மண் மணப்பதில்லை
மணப்பது.....!

இலவு காக்கும் கிளிகள்

எங்கள் தேசத்திலும்
 வெண்புறா பறக்கும்
 கூடு கட்டுமென்ற
 எங்கள் கனவுகள்
 இப்போது
 வெகு தூரத்தில் -
 ஷெல்களும்
 துப்பாக்கி ரவைகளும்
 சீறிப்பாயும் வானத்தில் -
 வெண்புறா
 வட்டமிடுவது எவ்வாறு?

வெண் புறாவுக்கு
 வரவு கூறிக்கொண்டே
 மறுபுறம் அதற்கு
 வலை விரிக்கின்ற
 விந்தை மனிதர்கள்...!
 ஏன்?
 இந்த மாறாட்டம்
 இதனால்தான்
 ஓயாத போராட்டம்!

அவ்வப்போது
 இங்கே
 ஓங்கி ஒலிக்கும்
 சமாதான கோஷம்
 உதய தாரகையல்ல
 கார்கால மின்மினி!
 காலங் காலமாய்
 சமாதானம் கனியுமென்று
 காத்திருக்கும் நாங்கள்
 பாவம்!
 இலவு காக்கும் கிளிகள்!

கண்ணா நீ வரவேண்டும்

கண்ணா,
நீ
மீண்டு மிங்கே
வரவேண்டும்.

மீண்டுமிங்கே
நரகாசுரனின்
புனர் ஜென்மம்
அதனால்
தள்ளாடும் யுகதர்மம்!

சத்தியம்
சத்திழந்து போனதால்
சாத்திரங்கள் கூட
பிணம் தின்கின்றன.

வன்முறை
வரம் பெற்றதனால்
வேலிகள் கூட
விதியினை மறந்து
பயிர் மேய்கின்றன!

சாத்வீகம்
சாகடிக்கப்பட்ட

சாத்தானின் வேள்வியில்
சாலைகள் எல்லாம்
செந்நீரால் சிவக்கின்றன!

அன்பு
சிறையிடப் பட்டதால்
சமாதானம் அகதியானது!

அகிம்சை
மறக்கப்பட்டதால்
வேதனைகள்
பொதுவுடைமையாக்கப்பட்டன!

துடுப்புகள்
பறிக்கப்பட்ட
மனிதப் படகுகள்
வாழ்வுக் கடலில்
வழியறியாது தத்தளிக்கின்றன!

அதனால்...
தீமையிருள் விலகி
நன்மையொளி பரவ

கண்ணா நீ
மீண்டு மிங்கே வரவேண்டும்!

ராசியில்லாத ரோஜாக்கள்

உலகப் பூங்காவின்
ஒரு மூலையில்
ஓரங் கட்டப்பட்டு...
உதயத்துக்காய் ஏங்கும்
ராசியில்லாத
ரோஜாக்கள் நாங்கள்!

இங்கு
முடிவில்லாமல் தொடரும்
யுத்த வேள்வியில்
அவிப் பொருளாக்கப்பட்டது
எங்கள்
எதிர்காலமல்லவா!

யுத்தமென்னும் சூறாவளியில்
எங்கள்
உறவுகள் உடைமைகள்
யாவும்
தொலைந்து போனதால்
அகதி முகாம்களே
எங்கள்
சர்வகலா சாலையானது!

ஆயுதமேந்திய
அகிம்சை வாதிகளால்

எங்கள்
குடும்ப விருட்சத்தின்
வேர்கள் வெட்டப்பட்டதால்
விரும்பாமலே நாங்கள்
விழுதுகள் ஆக்கப்பட்டோம்!

யுத்த சாம்ராஜ்யத்தில்
வறுமை
பொதுவுடைமையாக்கப்பட்டதால்
பிஞ்சாகிக்...
காயாகிக்....
கனிய வேண்டிய
எங்கள்
எதிர்காலம்
பூவிலேயே கருகிப்போனது!

துரதிஸ்டம்
எங்கள்
தலைவிதியாக்கப்பட்டதால்
புத்தகம் சுமக்கவேண்டிய
சிறிய வயதில்
குடும்ப மென்னும்
சிலுவை சுமக்கும்
நாங்கள்
சின்ன ஏசுக்கள்!

மேய்ய்பரும் வெள்ளாடும்

சொர்க்க லோகம் சலித்தத னாலே
சோர்வினை யடைந்த கௌதம புத்தன்
சந்தகன் தன்னை சடுதியாய் அழைத்து
சுந்தர விமானம் கொண்டுவா என்றான்.

அந்தர வானில் எழுந்தது விமானம்
சிந்தனைக் கடலில் ஆழ்ந்தான் புத்தன்
நீண்ட தொலைவு பறந்தது விமானம்
கண்ணின் முன்னே எழுந்ததோர் கிரகம்.

திடுக்கென நினைவு திரும்பிய புத்தன்
அடுத்த கிரகம் எதுவெனக் கேட்டான்.
பூமிதான் அந்தக் கிரகம் என்று
சாமி புத்தனின் வலவன் சொன்னான்.

தேடி பூமிக்கு போதித்த ஞானம்
நாடி நலந்தரும் வண்ணம் காண
விரும்பிய புத்தன் சந்தகன் காதில்
நிறுத்து பூமியில் விமானத்தை என்றான்.

வேற்றுருக் கொண்டு பூமியில் இருவரும்
மற்றவ ரோடு கலந்தே அலைந்தனர்
பார்க்கு மிடமெலாம் அரசு விருட்சம்
சேர்ந்தே இருக்கும் உயர்ந்த விகாரம்.

காதில் மோதும் புத்தம் சரணம்
காவி உடையில் துறவின் ஊர்வலம்
புத்தனின் முகத்தில் பூரண திருப்தி
சித்தத்தில் கூடும் ஒருவித நெகிழ்ச்சி.

தெள்ளென மேலே விரிந்ததோர் காட்சி
வெள்ளா டொன்றை வருத்தினர் மேய்ப்பர்
அல்லல் உற்றுத் துடித்த மறியாடு
வல்லோர் தம்மை அபயமென் றழுதது.

மனிதர்க ளெல்லாம் செவிடராய்க் குருடராய்
மனிதம் மரிப்பதைப் பார்த்தே நடந்தனர்.
சாதுக்கள் கூட சாந்தமாய் இருந்தனர்
பாதுகாக்க எவருமே வரவில்லை.

தன்னிலை மறந்து தருமன் கேட்டான்
ஏனிழி நிலைமை தடுப்போர் இலையா
மற்றோர் மனிதன் மெதுவாய் மொழிந்தான்
வேற்று மந்தையின் வெள்ளா டிதுவென.

கல்லாய்ச் சமைந்தான் கௌதம புத்தன்
சொல்லவோர் வார்த்தை புலப்பட வில்லை.
பட்ட துன்பம் பாழா கியதே
எட்டி நின்று சிரித்தது ஞானம்.

ஒரு மழலையின் விண்ணப்பம்

இந்த

மொட்டு மலர்களின்

உலகை - நான்கு

குட்டிச் சுவர்களுக்குள்

கட்டிப் போட்டு விடாதீர்கள்!

பட்டுச் சிறகடித்துப்

பறக்க விழையும்

எங்கள்

கற்பனைப் பறவையின்

சிறகுகளை

வெட்டிப் போட்டு விடாதீர்கள்!

நாங்கள்

வெறுங் காகித மலர்களல்ல

ஜீவ மலர்கள்

எங்களுக்கு

இயற்கை மணமுண்டு

நீங்கள்

செயற்கை மணமூட்ட முயன்று

எங்கள் ஜீவனை

மாசுபடுத்தி விடாதீர்கள்!

இயற்கையின்

பரிசுத்தக் காற்றை

எங்கள் எண்ணம்போல

சுவாசிக்க விடுங்கள்!

மாசுபடுத்தப்பட்ட

செயற்கைக் காற்றை
எங்கள்
சுவாசப் பைகளில் நிரப்பி
அதன் ஆரோக்கியத்தைக்
கெடுத்து விடாதீர்கள்!

நாங்கள்
திரிகையில் வைக்கப்பட்ட
மண்திரள் அல்ல.
விண்ணைக்
கை நீட்டித்
தொடத் துடிக்கும்
விருட்ச வித்துக்கள்!

நாங்கள் உருவாக
உங்கள்
கைபடத் தேவையில்லை
கருணை மட்டும் போதும்!

எங்களை
நாங்களாகவே
உருவாக விடுங்கள்!
உங்கள்
வலிய நினைவுகளை
எங்கள்
மெல்லிய இதயத்தில் ஏற்றி
அதனை
இரும்பாக்கி விடாதீர்கள்!;

துள்ளித் திரிந்ததொரு காலம்

துள்ளித் திரிந்த
 அந்தப்
 பள்ளி நாட்கள்
 ஓ....!
 பள்ளி கொள்ளாத
 பசுமை நினைவுகளை
 அள்ளித் தந்த
 பொற்காலம்!

இளவேனிற் குயில்களாய்
 இரவும் பகலும்
 இசை வடித்து
 இதயம் மகிழ்ந்த
 இனிய காலம்!

மனசெல்லாம்
 பூப்பூக்கும்
 மனித மரங்களின்
 வசந்தகாலம்!

குறும்பென்றால்
 கரும்பு என்று
 குதித்துக் கும்மாளமிட்டு
 மனசெல்லாம் மத்தாப்பாய்
 குதூகலித்த காலம்!

கையில்
 அடுக்கடுக்காய் புத்தகங்கள்!
 கண்ணில்
 கலர் கலராய்க் கனவுகள்!
 நெஞ்சில்
 அலையலையாய் ஆனந்தம்!

நிலவைக் கூட
 எட்டித்
 தொட்டு விடத் துடிக்கும்
 கால் முளைத்த பட்டங்களாய்
 பவனி வந்த காலம்!

வகுப்பறைக் குளத்தில்
 வெள்ளை நாரைகளாய்
 மோனத் தவமிருந்து
 சித்தி என்னும்
 மீன் கொத்தக்
 காத்திருந்த காலம்!

ஆசிரியர்
 சொன்ன பாடம்
 அறுவை யென்று

தள்ளி விட்டுக்
 காதல் கனவு பல
 சினிமா உபயத்தில்
 பத்திரமாய்ப் படைத்த காலம்!

போனால்
 இனி மீண்டும்
 திரும்பாத காலம்!
 போனாலும்
 மனதை விட்டுப்
 போகாத காலம்!

வரும் நாளில்
 எம் வாழ்வில்
 எக்காலம் வந்தாலும்
 இக்காலம் போல
 அவை,
 நெஞ்சில் வருமா?
 இனிமை தருமா?

வாழ்க்கை என்னும் நாடகம்

உலக மேடையில்
வாழ்க்கை நாடகத்தில்
உனது பங்கு முடிந்தபின்
நீயும்
வெறும் பார்வையாளன்தான்.

காலத்திரை அசைவில்
களங்கள் மாறும்
காட்சிகள் மாறும்
உனது
வேஷமும் மாறும்.

அரசனாக இருந்த
நீ
கோமாளியாகலாம்
கோமாளியாக இருந்த
மற்றவன்
அரசனாகலாம்.

நீ
அரசனாக இருந்தபோது
உனக்கு
சாமரம் வீசியவர்கள்
இப்போது உன்னை
சட்டை செய்யாமல் போகலாம்
மற்றவன்
கோமாளியாக இருந்தபோது
அவனைப் பரிகசித்தவர்கள்

இப்போது அவனுக்குப்
பல்லக்குத் தூக்கலாம்.

உனது சேவை
தேவைப்படும் வரை
நீ
கர்ப்பக்கிரகத்தில் வைத்துப்
பூசிக்கப் படலாம்
தேவை
முடிந்து விட்டால்
படிக்கல்லாக மிதிக்கப்படலாம்.

ஆதாயத்தை
அடிப்படையாகக் கொண்ட
இந்த
அரங்க விளையாட்டில்
அரிதாரம் பூசாத
போலி முகங்களின்
அசாதாரண நடிப்பு
இடைவேளையின்றித் தொடரும்.

வாழ்க்கை எனும்
நீள் தொடர் நாடகத்தில்
பாத்திரங்களை நிர்ணயிப்பது விதி
இதை
உணர்வதற்குத் தேவை
தெளிவான மதி.
இவையெல்லாம்
இறைவன் என்னும்
இயக்குனரின் சதி

சக வாழ்வு

இனங்களுக் கிடையில் வேண்டும் சகவாழ்வு
 இன்று நாடெங்கும் இதுவே பேச்சு
 மனதால் இதனை வேண்டுவோர் சிலர்
 மனத்தினின்றி உதட்டால் உளறுவோர் பலர்
 கனவாய்க் கலைந்த இதனைத் தேடிக்
 களைத்து ஓய்ந்து சலித்தனர் கூடி
 மனதிலே புதைந்ததை மண்ணிலே தேடும்
 மானிடரே கொஞ்சம் அமைதியாய்க் கேளும்.

சகவாழ்வு சிதைந்தால் நாட்டுக்குக் கேடு
 சகவாழ்வு கூடின் பலருக்குப் பாடு
 சகவை சயவாக்கிப் பெறுகின்ற லாபம்
 சிதைந்து போகுமோ என்கின்ற கோபம்
 சயவிங்கு சகவாகின் பலர்வாழ்வு சயவாகும்
 சிரத்தின் இழிந்த மயிரின் நிலையாகும்
 சயவிங்கு சயவாக விருப்பதே யவர்விருப்பு
 சகவாக மாறாத வரையில்ல்தா னவரிருப்பு

மனங்களின் இணைப்பில் பிறக்கும் சகவாழ்வு
 மதமொழி யினமெதுவும் போடாது காப்பு
 மனிதர் நாமென்ற எண்ணத்தின் கூர்ப்பு
 அனைவரும் சமமென்று எழுதிடும் தீர்ப்பு

ஊன மில்லாத மனங்களின் கூட்டில்
 உருவாகும் சமத்துவம் இனிதாய் இந்நாட்டில்
 மனங்கள் இணைய வழி தேடாது
 மந்திர மாயத்தால் சகவாழ்வு கூடாது.

நம்பிக்கை, புரிந்துணர்வு, விட்டுக் கொடுப்பு
 நயமாய் ஏற்படின் தகர்ந்திடும் தடுப்பு
 நம்மிடை நாம்போடும் பிரிவினைக் கோடு
 நமதருமை நாட்டின் வளர்ச்சிக்குக் கேடு
 நாமிங்கு ஒருகொடியில் பூத்தநன் மலர்கள்
 நிறம்தேறு என்றாலும் ஒன்று நம்மனங்கள்
 நாமிந்த உண்மை மனங் கொண்டாலே
 நலமாய் சகவாழ்வு மலராதோ தன்னாலே.

யானை பார்த்த குருடர் (2020) (முகநூல்)

யானை பார்த்த குருடரைப்போல்,
 ஞாலம் பார்க்கும் மனிதர்காள்;
 பானைக் குள்ளே பாலென்னும்,
 பசப்பு வார்த்தை நம்பாதீர்;
 ஞானத்துடனே எப் பொருளும்,
 நுணுகி நோக்கத் தெளிவாகும்;
 பானம் பண்ணும் பாலோடு,
 பனங்கள் நிறத்தில் ஒன்றாகும்.

சத்திய முரைப்போர் இன்றில்லை; இது,
 சூது மலிந்த கலி காலம்;
 வித்தகம் தன்னை விலைபேசி,
 விற்பிறை வாழ்பவர ஏராளம்;
 சுத்த வெகுளியாய் நீர் இருந்தால்,
 சூதர்க்கு நிதமும் பொற்காலம்;
 நித்த மும்காதில் பூச் சுற்றி,
 நய மவர் பெறுவார் தாராளம்.

வீண்கதை பேசி விவாதமிழுத்து,
 வக்கிர மாயும் சிந்தனை மடுப்பார்;
 சுண்ணச் சூளையாய் உணர்வுகள் கிளறி;
 சோதர ரிடையே சண்டையை விதைப்பார்;
 வண்ணமாய்ப் பிரிவினைத் தீயை வளர்த்து,

வாகாய் அடிக்கடி நெய்யினை வார்ப்பார்;
 கண்ணாய் இதனை நாளுங் காத்து,
 கச்சிதமாய்ப்பலன் கைமேல்பெறுவார்.

துதிபாட இவர்க்காய் இங்கோர் கூட்டம்
 தவறாமல் சுதியோடு தினந்துதி பாடும்;
 ஊது குழல்களின் ஓசை இரைச்சலில்,
 உண்மைகள் நெருங்காது செவிகளின் ஓரம்;
 சூதும் வாதும் உணரநீர் மறுப்பின்,
 சூதுப் பகடைநீ ரவர்கையில் நாளும்;
 காதிற்பூச் சுற்றிநீர் வாழ்ந்தது போதும்,
 கூர்மதி யுடனினி உலகினைப் பாடும்.

சுயபார்வை தெளிவாய் இருக்கையிலே,
 சுவீகாரம் எதற்கதைத் தள்ளுங்கள்;
 சுயபார்வை மூலமலசி யாராய்ந்து,
 சத்திய மெதுவெனத் தேடுங்கள்;
 பொய்மையின் முகப்பூச்சில் மயங்கிடாது,
 புண்மைகள் களைவோம் வாருங்கள்;
 மெய்மையின் நிழலில் மேன்மைகள் தேட,
 முழுமன துடனொன்று சேருங்கள்.

சிலுவை சுமக்கின்றோம் (2020) (முகநூல்)

வரலாற்றுக் குருடுகள் வளித்தடம் காட்டி
 வாழ்விங்கு செழித்திடுமோ
 ஈரமில் இறைவனை இறைஞ்சிடி லிங்கு
 எண்ணங்கள் நிறைவுறுமோ.
 தூர நோக்கு அற்ற சிந்தனை
 தொல்லைகள் தவிர்த்திடுமோ.
 கரடியைக் கம்பளி என்றே கட்டியோர்
 களிப்புற்று வாழ்ந்ததுண்டோ.

வரம் வரும் என்றா ரானால்
 வந்தது சாபமன்றோ.
 சுரந்திடும் வளமென உரைத்தார் சுரந்தது
 சுரங்களின் குறையன்றோ.
 உரம்பெறும் வாழ்க்கை ஆதார மென்றார்
 உள்ளதும்பறி போகுதன்றோ
 திரமற்றோர் வார்த்தை தரணியி லென்றும்
 தண்ணீரின் எழுத்தன்றோ.

கானலில் மீன்கள் பிடித்தே யாரும்
 கறிசமைத் துண்டதுண்டோ
 ஊன முற்ற செவிகளில் சங்கை
 ஊதிடில் பயனுமுண்டோ

ஈனவே முடியாத மலட்டுப் பசுவில்
இனியபால் சுரந்திடுமோ
ஈனமென்று கருதாமல் இதுதகு மென்போரை
ஏற்றுவோர் பேதையன்றோ.

மலர்முடி தாங்க மனங் கொண்டே
முள்முடி சுமக்கின்றோம்
பல்லக்கில் பயணிக்க ஆசைப்பட்டே
சிலுவை சுமக்கின்றோம்.
விலையுயர் பட்டுடை விரும்பியதால்
இடைக்கோவண மிழக்கின்றோம்
தலைகள் சரியில்லை அதனாலின்று
தடுமாறி நிற்கின்றோம்.

பழமையும், புதுமையும் (2021) (முகநூல்)

குட்டக் குட்டக் குனிவது மடமை
 குனியக் குனியக் குட்டுவதும் மடமை
 பட்டறிந்து எம்முன்னோர், பவ்வியமாய்ப்
 பின்னவர்க்குப் பகர்ந்து சென்ற பழமொழி
 குட்டக் குட்டக் குனிவது திறமை
 குனியக் குனியக் குட்டுவதும் திறமை
 சட்டமெனக் கொண்டு சத்தமின்றிச் சீர்சிறப்பு
 சேர்த்தோர் புகல் கின்ற புதுமொழி.

தன்மானம் காக்க இன்னுயிரை ஈந்து
 தனித்துவம் காத்தது பழமை வழி
 தன்மானம் விற்ப்பை தரித்திடு பட்டாடை
 தரணிக்கு சிலர்காட்டும் புதுமை வழி.
 தன்மானம் காக்கத் தலை மகுடம்
 தூசென்று, தூக்கி யெறிந்தது பழமைவிதி
 தன்பெண்டு கையது தொட்ட போதும்
 தரித்திடு, தன்னலம் பேணுவோரின் புதுவிதி.

கால்போன போக்கில் நடை பயிலும்
 குறியேது மில்லாப் பரதேசி போல்
 கால்நட்ட எழுது கோல் நகர்வினிலே
 கோலம் பெறுவதுதான் என்னெழுத்து
 நாலும் உமக்கிதில் தோன்று மெனில்
 நான் பொறுப் பல்ல நம்பிடுங்கள்.
 சொல்வது மட்டுமே என் முயற்சி
 சலித்தேதும் காணினது உம் முதிர்ச்சி.

வருமாண்டு நலந்தர வேண்டும் (01.01.21) (முகநூல்)

நேற்றுடன் போனதோர் ஆண்டு - கொடும்
 நோயைப் பரிசாகத் தந்து
 மாற்றுவார் யாரிதை என்று - இந்த
 மண்ணகம் கலங்குது நொந்து.

தோற்றது அறிவியல் இங்கு - அதன்
 தோற்றம் வெளுத்தது நன்கு
 தோற்றா இறையியல் முன்பு - எதுவும்
 தேறாது தெரிந்தது இன்று.

பொன்பொருள் பெரிதென நினைந்து - கொடும்
 பாவச் சகதியில் அமிழ்ந்து
 முனைவன் நிலையினை மறந்து - இன்று
 மனுக்குலம் தவிக்குது தளர்ந்து.

தர்மம் தளர்ந்திடின் உலகில் - எதுவும்
 தரித்திட முடியாது நிலையில்
 நேர்மையும் உண்மையும் காட்டில் - இன்று
 நரிகளின் ஆதிக்கம் நாட்டில்.

சத்தியம் உணர்ந்திட வேண்டும் - மாந்தர்
 சித்தம் தெளிந்திட வேண்டும்
 அத்தன் அருள்செய்ய வேண்டும் - வரும்
 ஆண்டு நலந்தர வேண்டும்.

வரந்தர வேண்டும் (14.01.21) (முகநூல்)

தைத்திரு மங்கையே
 தயவோடு நீவந்து
 துயர் தீர்க்க வேண்டும்மா - கொடும்
 நோய் தீர்க்க வேண்டும்மா.
 புத்துயிர் பெற்றே
 புவனமும் மீண்டு(ம்)
 பூத்திட வேண்டும்மா - எழில்
 போர்த்திட வேண்டும்மா.

பொங்கிடும் பானைபோல்
 பூரித்தே மனங்களும்
 பொங்கிட வேண்டும்மா - இருள்
 புலர்ந்திட வேண்டும்மா.
 பங்கங்கள் விலகிட
 பாரது பூபாளம்
 பாடிட வேண்டும்மா - துயர்
 பெயர்ந்திட வேண்டும்மா.

தைமகள் பிறந்திட
 தடமும் பிறந்திடும்
 தரணியோர் துணிவிதம்மா - அது

தகர்ந்திட லாகாதம்மா;
தெய்வத்தை வேண்டியே
தரணிக்கு நலமதைத்
தாங்கியே வாருமம்மா - படு(ம்)
துன்பம் தீருமம்மா.

புன்மைகள் நீங்கியே
புவனமும் துலங்கிட
புதுமைகள் தாருமம்மா - மனப்
பீடைகள் தீருமம்மா;
வன்முறை வஞ்சனை
வையகம் மறந்திங்கு
வளம் பெற வேண்டும்மா - நீயும்
வரந்தர வேண்டும்மா.

தனிமை (முகநூல்)

முதிரும் இலையுதிர்காலம்
முடி உதிர்த்து மொட்டையாய்
பொட்டல் வெளியில் ஒரு தனிமரம்!
இதயத்தில் தேளாகக் கொட்டும்
இளவேனில் நினைவுகள்!

பழுத்திருந்த காலத்தில்
பாசமழை பொழிந்திருந்த
பறவைகள் எல்லாம் எங்கோ.....,
வெகு தொலை தூரத்தில்!
காதினிக்க அவை இசைத்த கானங்கள்;
கனவாய், கானலாய்
நினைவலைகளில் முகங்காட்டி மறையும்!

சொந்தம் எல்லாமே
சீரோடு போய்விடுமோ?
பந்தம் எல்லாமே
பசையுள்ள வரைதானோ?

ஏமாற்றம் பலகடந்தும்
யாசகனாய் கையேந்தும் உள்ளம்!
பறந்த பறவைகளில் ஒன்றாவது
திரும்பவும் வாராதா?
பாலையான மனங்குளிர
பண்ணொன்று பாடாதா?
பாமும் மரத்தின் ஏக்கம்
பறவைகளுக்கு எங்கே புரியும்!
பண்பு கெட்ட உலகமிதென்று
பாவம், மரத்துக்கெவ்வாறு விளங்கும்!

ஏமாற்றம் (முகநூல்)

பசுமை அன்பை யெல்லாம்
 பயிர்களுக்கு வாரி வழங்கி விட்டு;
 நெஞ்சம் பாலையாய்,
 பாளம் வெடித்துக் கிடக்கிறது நிலம்!
 கொதிக்கும் நெஞ்சுக்குக்
 குளிர்மை கொஞ்சம் கிடைக்காதா?
 நிலத்தின் புழுக்கம் யாருக்கும் புரியவில்லை!
 வெட்கம் விட்டு, வானப் பெண்ணிடம்
 யாசகம் கேட்கிறது!
 வக்கிரம் பிடித்த அவள்,
 வசப்படுவதாயில்லை!
 ஏமாந்து விட்டோமோ?
 எரிகிறது மனம்!
 அன்பை அள்ளிக் கொடுப்பதில்,
 எதிர்பார்ப்பு தகாததுதான்;
 சுயநலம் கூடாததுதான்;
 ஆனாலும்.....
 கொடுத்துக் கெட்டபின்பு,
 நெஞ்சம் ஏனோ கொஞ்சம்
 வலிக்கத்தான் செய்கிறது;
 நிலம் ஒன்றும் சித்தனல்லவே!

மரம் (முகநூல்)

இளவேனில், இலையுதிர், கார்,
கூதிர், முன்பனி, பின்பனி எனக்
காலங்களைக் கணக்கிட்டபடி
கர்மத்தில் நிலைத்துக் காத்திருக்கிறது;
அந்த, நெடுமரம்!

கடந்து செல்லும் காலங்கள்
அதன், உடலெங்கும்
தங்கள் முத்திரைகளைத்
தவறாது பதித்துச் செல்கின்றன!

சூடும், குளிரும், வரவும், செலவும்
அந்த மரத்தில், இப்போதெந்த
சலனத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை!
பூத்துக் குலுங்குவதில் பெருமையுமில்லை;
இலையுதிர்வில் சிறுமையுமில்லை;
மரம், என்ற பெயருக்குப் பொருத்தமாக
நிமிர்ந்து நிற்கிறது, அந்த நெடுமரம்!

கடந்த காலம் கருத்தில் இல்லை;
நிகழ் காலம் பற்றிய நெருடல் இல்லை;
எதிர்காலம் பற்றிய எந்த எதிர்பார்ப்புமில்லை!
என்றோ ஓர் நாள்,
எகிறி வரும் ஓர் தீப்பொறியில்
அந்த மரம், எரிந்து சாம்பலாகலாம்!

வாய் வாழ்வு

மெய்யென்று இகவாழ்வை மிகநம்பி அதன்மீது
மயல் கொண்டு மயங்கும் மனமே
பொய்யாகும் இவ்வாழ்வு புரிவா யீதிங்கு
புனல் தோன்றி மறைகின்ற குமிழே

பொன்பொருள் பதவிபுகழ் பார்மீது நிலையென்று
பித்தாக அலைகின்ற மனமே
பின்னோடு எந்நாளும் தொடராது இவையாவும்
புலர்போதில் மறைந்துவிடும் கனவே.

நிழலாகத் தொடரும் சொந்தம் பந்தமிவை
நிஜமென்று நம்புகின்ற மனமே
பழமோய மரம்நீங்கும் பாசாங்குப் பறவைகளாய்
பறந்துவிடும் ஈதுலகின் நிலையே.

இளமையின் அழகும் இனிக்கின்ற காதலும்
உறுதியென் றுழல்கின்ற மனமே
முழுமதியும் தேசகெட்டு மறைந்தழிதல் போலுமிவை
முகங்கோணி மாண்பழிந்து கெடுமே.

நிலைக்குமில் வாழ்வென்று நீண்ட கனவுகளில்
நிதம் மூழ்கித் திளைக்கின்ற மனமே
கலையுமுன் கனவுகள் கால நகர்வினிலே
கானலில் மீன் பிடித்த லாகாதே.

வாழ்க்கைப் பயணம்

உலகக் கடலில் வாழ்க்கைப் பயணம்
குலவும் ஓட்டைப் படகின் தயவில்
பலவாம் துன்பச் சமைகள் அதனுள்
நிலவும் இருளில் பயணம் தொடரும்.

ஆசை அலைகள் படகை உதைக்கும்
ஓசை எழுப்பி அதனை அலைக்கும்
இசையும் இடராம் புயலும் உலைக்கும்
திசை தெரியாமல் படகும் அலையும்.

படகைச் செலுத்த அமைந்தோர் ஐவர்
உடன்பா டறியார் ஐவரும் மூடர்
தடந்தரு தலைமதி சொல்மொழி கேளார்
அடம்பிடித் தமிழ்ப் பாதையில் போவார்.

பாயாம் மனதில் ஆயிரம் கண்கள்
நாயாய் அலைந்து தேடிய புண்கள்
ஓயாப் பயணம் முடிவின்றித் தொடரும்
தீயாய்த் துயரும் நிழலாய்த் தொடரும்.

ஓட்டைப் படகின் பயணி பாவம்
தேட்டம் என்றிங்கு சேர்த்தவை பாரம்
திட்டமாய்க் கரையை அடைந்திட ஓடும்
கிட்டிட வேண்டும் கலங்கரை ஞானம்.

மண்ணக வாழ்வு

எந்தையும் தாயும் குலவி மகிழ்ந்தே
 இருந்ததும் இம் மண்ணில் - அறம்
 புரிந்ததும் இம் மண்ணில்
 சந்தம் தொலைந்தவர் பிணியில் நலிந்து
 ஓய்ந்ததும் இம் மண்ணில் - தலை
 சாய்ந்ததும் இம் மண்ணில்.

வெந்திறல் வேந்தர் வெற்றிக் காவியம்
 வரைந்ததும் இம் மண்ணில் - புகழ்
 சேர்ந்ததும் இம் மண்ணில்
 அந்தியின் ஆதவன் போலவே மங்கி
 மறைந்ததும் இம் மண்ணில் - உடல்
 உறைந்ததும் இம் மண்ணில்.

இளமை எழிலுடன் இளையவர் இணைந்து
 களித்ததும் இம் மண்ணில் - காதல்
 விளைத்ததும் இம் மண்ணில்
 காலச் சுழலினில் இளமை கரைந்திட
 குலைந்ததும் இம் மண்ணில் - கனவு
 தொலைந்ததும் இம் மண்ணில்.

பணம் பொருள் பதவி பெற்றேபலர்
சிறந்ததும் இம்மண்ணில் - நிலை
மறந்ததும் இம்மண்ணில்
அணைந்தவை அகன்றிட மனம் பேதலித்தே
அலைந்ததும் இம்மண்ணில் - ஒப்பனை
கலைந்ததும் இம்மண்ணில்

கண்டும் கேட்டும் உண்மை தேராது
வாழ்ந்திடுவார் மண்ணில் - தினம்
ஆழ்ந்திடுவார் கனவில்
மண்ணக வாழ்வு மண்ணோ டென்றே
உணர்ந்திடுவார் முடிவில் - காலக்
கணக்கிறுதிப் படியில்.

இன்பமும் துன்பமும்

நித்தமுமிங்கு மனுக்குலம் தேடி,
 நாயாய் அலையும் இன்பம்;
 மூலத்தைக் கொஞ்சம் தேடிப் பார்த்தேன்;
 கூட்டிக் கழித்துப் பார்த்தாலங்கே,
 கிடைத்த விடையோ பூச்சியம்!
 துன்பத்தின் அடியையும்,
 அலசிப் பார்த்தேன்;
 அங்கேயும் விடை பூச்சியம்!
 அப்படியென்றால், இன்பம், துன்பம்....
 மனக்குரங்கின் கற்பிதந்தானா?
 மனதைக் கொஞ்சம்
 கூட்டிப் போட்டேன்;
 உருப் பெற்றதங்கே....
 உண்மையின் ஒளிவெள்ளம்!

அக்கினிக்குஞ்சுகள்

அபூர்வமாய் இமை விரிக்கும்,
 அரனாரின் நெற்றிக் கண்ணாய்;
 ஆண்டுக்கு ஒருமுறை மாத்திரம்
 அகிலங் காணும் அற்புதமே,
 கார்த்திகைப் பூக்கள்!
 உயர்வை மாத்திரம் நோக்கும்,
 உத்தம இலட்சிய வாதிகளாய்;
 விழிசாய்ந்து நிலம் நோக்கா,
 தன்மானம்மிகு வீரர்களாய்;
 உயர விழிக்கும் உன்னதங்கள்!
 இவை, கவர்ச்சியால் விலை போகும்,
 காகிதப் பூக்களல்ல;
 பாவேந்தன் பாரதி கண்ட,
 அக்கினிக் குஞ்சுகள்!

வெற்றி

வெற்றி குறித்து
 அம்புகள்,
 தமக்குள் சண்டையிட்டுக் கொண்டன;
 வில்..., சொன்னது
 வாயை மூடிக் கொண்டிருங்கள்
 நான் இல்லா விட்டால்,
 உங்களால்... ஒன்றும்
 பிடுங்கியிருக்க முடியாது;
 வில்லாளி, மௌனமாய்த்
 தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்!

வாழ்க்கை

இறைவன் எழுதும் அரிய நற்கவிதை - நாளும்
இதைப் படிக்க விளைந்திடும் விந்தை
துறைபோன அறிஞர்க்கு மிதைப்புரிதல் அருமை - மீறித்
துய்த்துணர்ந்தோ மெனப்புக்கலும் வார்த்தைகளோ பொய்மை.

போகிக்கோ வாழ்க்கை வாய்த்ததொரு யோகம் - நாளும்
புதுச்சுவை படைக்கும் பிரிய நளபாகம்
யோகியரோ புகல்வ திதுவெறும் மாயம் - நாள்
ஓடிடவே மெல்லமெல்ல வெளுக்குமிதன் சாயம்.

வெல்பவர்க் குலகிலிது கிடைத்த பெரும்பரிசு - அவர்
வெற்றிகளால் விளையும் மனதில் பெருந்திமிரு
தோல்விகண்டால் துவண்டுபோய்த் துடித்திடும் உசிரு - உடன்
தத்தளித்துத் தடுமாறிக் குழம்பிடுமே சிரசு.

காதலில் விழுந்தவர்க் கிதந்தரும் பூஞ்சோலை - நாளும்
கனிவோடு வசந்தம் வரையும் வாழ்த்தோலை
காதல் தோல்வியுறின் ஆயிடுமிது பாலை - ஒளி
கண்மறைந்து கனஇருளில் முழுகிடும் சாலை.

பேரறிஞர் பார்வையில் இது ஆடுகளம் - இங்கு
பாமரரின் மனப்பதிவோ தினந்தோறும் தேடும்வளம்.
பேராசை மிகுந்தவர்க்கிங்கு யாவும் பணம் - உயிர்
பிரிந்த பின்னாலிங்கு அனைவரும் பிணம்.

மனம்போ லமைவதே வாழ்க்கையின் கோலம் - அந்த
மனதடக்க வில்லையெனில் ஆகுமலங் கோலம்
மனதுக்குச் சொல்வோ மெதுவுங்கடந்து போகும் - இது
மாயவனத்தின் பொய்மா னாகும்.

தெய்வத் தாய்

அருவாம் இறைவன் மண்ணில் தனக்கோர்
உருவைப் படைக்க உளத்தில் நினைத்து
திருவாம் தாயைப் படைத்தே உவந்தான்
கருணைக் கடலாய் அவளும் திகழ்ந்தாள்.

தன்னை உருக்கி எம்மை வார்த்து
தன்னுயிர் பிழிந்து உதிரம் சேர்த்து
இன்னமுதாம் தாய்ப் பாலாய்க் கோர்த்து
இன்புறுவா ளெமை மார்பில் சேர்த்து

அன்பே இறையென நான்மறை இயம்பும்
நன்றே சான்றோர் நாவிதை நவிலும்
அன்பா லுயிர்பாதி பிள்ளைக்காய் நல்கும்
அன்னையு மிறையும் வேறோ புகலும்.

துன்ப மனைத்தும் தனக்குள் ஈர்த்து
இன்பம் தனியே நமக்காய்ச் சேர்த்து
கண்ணீரை இமைத் திரையில் கரந்து
மண்ணில் நமக்காய்த் தேய்வாள் கரைந்து

பொய்யாம் இந்தப் புவன வாழ்வில்
மெய்யாம் ஒருபொருள் காணுங் கனவில்
தெய்வம் தேடி அலைவீர் தொலைவில்
தெய்வ மிருப்ப தும்தாயின் வடிவில்.

தியாகத் திரு

அகிலத்தின் முதலாம்
 அன்னையு மிங்கே
 அன்பின் உருவல்லவா - நல்
 அருளின் கருவல்லவா,
 கருவறை தாங்கி
 காத்தே உயிர்தரும்
 கருணையின் ஊற்றல்லவா - அவள்
 கடவுளின் மாற்றல்லவா.

மண்ணும் விண்ணும்
 ஒன்றாகச் சேர்ந்தாலும்
 அன்னைமுன் சிறிதல்லவா - தரும்
 அன்பின்முன் வறிதல்லவா.
 சொர்க்கமே என்றாலும்
 செந்திருவாம் அன்னை
 சீரடிக்(கு) கீழல்லவா - அவள்
 சீர்பாதம் மேலல்லவா.

எரிதன்னில் தானே
 எரிகின்ற போதும்
 எமைப்பேணும் மனதல்லவா - அது
 ஏங்கிடும் நினைத்தல்லவா,
 தாங்கிடும் தரணியும்
 தோற்றிடும் இவள்முன்

தியாகத்தின் திருவல்லவா - நிழல்
தருகின்ற தருவல்லவா.

விழிகளில் வைத்து
துளிதுன்பம் தாக்காமல்
நாளெல்லாம் காத்திருப்பாள் - மனஞ்
சலியாமல் பார்த்திருப்பாள்,
மெழுகாய் உருகியே
வளமாய் நாம்வாழ
ஒளியாய்த் தொடர்ந்திருப்பாள் - நம்
வழியில் படர்ந்திருப்பாள்.

ஈரைந்து மாதங்கள்
கருவறை சுமந்தபின்
இதயத்தில் ஏந்திடுவாள் - நம்
இடரெல்லாம் தாங்கிடுவாள்,
இன்பங்கள் எமக்காக
துன்பங்கள் தனக்காக
தானுவந்து பகுத்திடுவாள் - எமக்காய்
தன்னுயிரும் கொடுத்திடுவாள்.

உழைப்போர் தினம்

பார்வாழ்ப் பாடுபடும் பாட்டாளி - ஆனால்
பரிதாபம் அவனென்றும் ஓட்டாண்டி
வேர்போலும் பிறர்வாழத் தானுழைத்து - தன்
வலுவருக்கி மறைந்திடுவான் மண்புதைந்து.

ஓர்நாளாம் அவனுக்குப் பாரிலிங்கு - அதை
ஓதிடுவார் உழைப்பாளர் தினமேயென்று
தேர்மீது அவனது பேரை வைத்து - இந்தத்
தரைமீது தடல்புடல் செய்வாரன்று.

பேருக்காய் அன்றுபெருங் கூட்டங்கூட்டி - பல
பேரணிகள் நடத்திடுவார் கொடிகளேந்தி
பாருக்காய் பாடுபடும் அவனைக்காட்டி - தாம்
பலனடையப் போடுவார் பலரும்போட்டி.

அந்தநாள் அவனிங்கு ஆவான்சாமி - மீண்டும்
அடுத்தநாள் படிக்கல்லாய் ஆக்கும்பூமி
சந்தமுடன் சிறப்புறவே மலர்களுக்குடி - மீண்டும்
சீர்செய்ய இந்நாளில் வருவார்தேடி.

உழைப்பவர் வாழ்வதோ தெருவோரம் - அதை
உறிஞ்சுவோர் வாழ்வதோ உயர்மாடம்
பிழையிதனை மாற்றுவோர் நாதியில்லை - வீண்
பசப்புக்கும் பம்மாத்துக்கும் பஞ்சமில்லை.

பேருக்கு வேண்டாமினிப் பேரணி - இங்கு
புதுவிதிக்காய் சேருவீர் ஓரணி
ஒருமனதாய் ஏகுவோம் ஓர்வழி - அது
உழைப்பவர் வாழ்வுயர்த்தும் புதுவழி.

சித்திரைப் வண்ணே (14.04.2020)

சித்திரையாளே சகத்திலுன் சித்திரத் தேரோட்டம்
 சோதரியா மியற்கைமகள் சீருடன் வரவேற்க
 பத்திரமாய் பூந்தேரும் புனைந்து காத்திருப்பாள்.
 புத்தாடை மரங்கள்கட்டிப் புதுப்பெண்ணாய் முகமினுக்கி
 பூத்தமலர்ச் செண்டுடனே புலர்பொழுதில் காத்திருக்கும்.
 வித்தகக் கவிதையாய் விடிகாலை கண்விழிக்கும்.
 கானக் குயிலுனக்குக் கட்டியம் கூறிநிற்கும்.
 தேனாம் மதுவருந்தி தீமிசை வண்டிசைக்கும்.
 பொன்னுலகாய்ப் புவியும் புளர்ஜென்மம் தானெடுக்கும்.
 மனித மனமலரோ மறுதலையாய் முகங்கூம்பும்.
 கொலை வெறியிலிங்கு கொரோனா சதிராடும்.
 தலைமறைத்து மனிதஇனம் தானாய்ச் சிறைதேடும்.
 வலைதாண்டி வந்துன்னை வரவேற்க வழியில்லை.
 நிலையிதுதான் நீயுணர்வாய் நிலைமாறத் துணைபுரிவாய்.
 சித்துகள் காட்டுகின்ற சித்திரைத் திருமகளே
 தத்தளிக்கும் மனிதஇனம் தலையெடுத்து நிமிர்வதற்கு
 பத்திரமாய்ப் பரமனைப் பணிந்து வரமொன்று
 தத்தெடுத்து வந்து தரணிக்குத் தந்துவிடு.

கொரோனா செய்த மாயம்

கத்துங் குயிலோசை காதில் வந்து
 முகாரியாய் மோதுதம்மா
 கொத்தாம் வண்ணமலர் கண்ணில் வந்து
 முள்ளாய்த் தைக்குதம்மா
 புத்தாடை புனைந்தமரம் சித்தவாசல்
 படியேறத் தயங்குதம்மா
 சித்தாடு மிளவேனில் சிந்தைநொந்து
 சலித்தே மயங்குதம்மா.

வண்ண நிலவாடை தரைநழுவி
 வீணாய்ப் போகுதம்மா
 பண்ணாரும் பூந்தென்றல் புலன்வழுவி
 பயனின்றி ஆனதம்மா
 வெண்டிரைக் கருங்கடலும் தரைதழுவி
 வறிதாய் வாடுதம்மா.
 சண்டாளக் கொரோனாவும் மண்மருவி
 செய்கின்ற மாயமம்மா.

இரவுக்குப் பின்னாலே பகல்வந்து
 ஒளிபெறும் ஞாலமம்மா
 மரபாகும் மண்ணுக்கு மனமேநொந்து
 மயங்குதல் பாவமம்மா
 உரமதை அரணாக நெஞ்சிற்கொண்டு
 உறுதியாய் நிற்போமம்மா
 சிரம்வாங்க வந்தசரம் பாகைகொண்டு
 சேதாரம் ஆகுமம்மா.

காலம் கனிவாகும்

கூடிக் களிப்பதுவும் குலவி மகிழ்வதுவும்
 உலகின் நிலையாகுமே - இதை
 இழத்தல் சமையாகுமே
 கூட லிடரெனில் குலவ லழிவெனில்
 தவிர்த்தல் அறிவாகுமே - இந்த
 தவிப்பும் தவமாகுமே.

நமதுள்ள ஆசைகள் அரங்கேற்றி விளையாட
 சமயம் இதுவல்லவே - இது
 சமைக்கும் பெருந்தொல்லையே
 சமயங்கள் போதிக்கும் பொறுமை காத்திருப்பின்
 காலம் கனிவாகுமே - இலையேல்
 காலன் வசமாகுமே.

மனித உடலேறி மற்றை மனிதர்க்கு
 நுண்ணங்கி தாவுமல்லவா - மறு
 கணங் கொரோனா காவுமல்லவா.
 தனித்து நாமிருப்பின் எல்லையுள் தரித்திருப்பின்
 விரைவில் நிலை மாறுமே - நம்
 குறைகள் நிறைவாகுமே.

கட்டுப் பாடெனும் கடிவாளம் இல்லாத
 நம்வாழ்வு பாழாகுமே - இதை
 நாம் பயிலக் களமாகுமே.
 துடுப்பில்லாப் படகான நமதிந்த நவவாழ்வை
 நலமாக்கி நயஞ் சேர்க்குமே - நம்
 தலைகாக்கும் துணையாகுமே.

வரங் கொடுத்தவனை வாழ்த்து

ஊழித் தீயாய்
 உலகை அழிக்க எழுந்த
 கொரோனா!
 வரம்பெற்ற இராவணனாய்
 மண்ணையும், விண்ணையும்
 ஆக்கிரமிக்கப் புறப்பட்ட
 அறிவியல் மனிதனோ,
 ஆயுதம் அனைத்தும்
 களத்திலே போட்டு
 அரணுக்குள் முடங்கி
 அபயக்குரல் கொடுக்கும்
 அவலம் நிறைந்த காட்சி!
 சோதிப் பிழம்பான அரனின்
 அடி, முடி காணமுடியாத
 பிரமனும், மாலும் போல்
 இந்த,
 அனற் பொறியின்
 அடி, முடி காண முடியாமல்
 முழி பிதுங்கும் பரிதாபம்!
 வரங் கொடுத்தவனின்
 வாக்கினை மறந்ததனாலோ
 மனிதா,
 உனக்கிந்த வக்கற்றநிலை!
 வரங்கொடுத்தவனை வாழ்த்து
 உனது வரம்
 மீண்டும் உயிர் பெறட்டும்!

வாய் மாணைத் தேடி

இராமாயணம் நடந்த கதையா?
 இல்லை...,
 நித்தம், நித்தம்
 நமக்குள் நடக்கும் கதை!
 ஆசைச் சீதையின் தூண்டுதலில்
 அறிவாம் இலக்குவனின்
 எச்சரிக்கை புறந்தள்ளி
 பந்த, பாச போதையில்
 மதிமயங்கி
 விசை கொடுத்த பொம்மையாய்
 மாய மாணைத் துரத்தும்
 மனமாம் இராமன்!
 பாராம் பரந்த காட்டில்
 எத்தனை, எத்தனை பொய்மான்கள்!
 பணமென்றும், பொருளென்றும்
 பதவியென்றும், பட்டமென்றும்
 பொய்பூசி புலன்வாங்கி
 பின்னீர்க்கும் மாயமான்கள்!
 துரத்திக், களைத்து, ஓய்ந்து
 பொய்மான் இதுவென்று
 உணர்ந்து தெளியும் போது,
 கையிலிருந்த வாழ்க்கை
 கைநழுவி எங்கோ காட்டில்.....!

இனவாதம்

தேசத்தின்
 உயிர் உறிஞ்சும்
 காசநோய்,
 சமரச ஏட்டை
 அரிக்கும்
 கறையான் பூச்சி,
 சுயநலக் காரர்களின்
 லாபமீட்டலுக்கான
 முதலீடு,
 செல்லாக் காசான
 சிலரின்
 இருப்புக்கான அத்திவாரம்,
 தேசநலன் சமூகநலன்
 என்னும்
 இனிப்பு பூசிய
 விஷ மாத்திரை,
 தேச விருட்சத்தின்
 ஆணி வேரையே
 எரிக்கும்
 அமிலத் தாரை,
 விட்டில் பூச்சிகளாய்
 மக்களை ஈர்த்து
 எரித்துக் கொல்லும்
 அனல் நாக்கு.

Arasady Public Library
 Municipal Council
 Batticaloa

Class No	
Acc No	1810

கெட்ட மின் ஞானம்

கால நதியிங்கு விரைந்தே ஓடும்
 கனவு மலர்கள்சில தினமும் வாடும்
 கோலம் கலைந்தே கூடுகள் நாளும்
 கூடும் நினைவுகள் சுவாசித்தே வாழும்
 தேடும் வாழ்வது கானலாய்ப் போகும்
 தேய்ந்தே நம்பிக்கை அமாவாசை ஆகும்.
 ஆடும் நாடகம் வாழ்வெனும் ஞானம்
 அந்திம நாளில்தான் தரிசனமாகும்.

இளமைக் காலம் நிழற்பட மாயோடும்
 இதயத்தில் ஏக்கம் சுமையாய் ஏறும்
 களவாடப் பட்ட கனவுகள் நாளும்
 கனன்றே உள்ளத்தில் கனலாய் மாறும்
 வளமென்று வாழ்வில் தேடிய யாவும்
 வறுமையின் நகலெனப் பின்னாளில் தோணும்
 அளவில்லா மனத் தாசையின் வேகம்
 அமைதியைப் பறிக்க விளைந்ததே சோகம்.

பொய்ப்பொருள் பலவும் இச்சித்து நாடி
 பூவுலகில் தினம் பேயாய் ஓடி
 மெய்ப்பொருள் தன்னை மனத்தா லாடி
 போகங்கள் எங்கே என்றே தேடி
 தோய்ந்ததில் தினமும் சுகமென்று கூடி

தெவிட்டும் வரையும் வரமென்று ஆடி
 தேய்பிறை எனவே தேகம் வாடி
 தளர்ந்தபின் ஞானம் வருகுதே பாடி.

சொந்தம் பந்தம் சகமதில் அணைத்து
 சுயமாய் கைகால் விலங்கால் பிணைத்து
 சிந்தனை மயங்கி மாயையில் கிடந்து
 சிறைப் பறவையாய் சிரமத்தில் புதைந்து
 தொந்தர வதனால் சுயமதை இழந்து
 துயரங்க ளுடனே பிரிவற இணைந்து
 அந்திம காலத்தில் அவலத்தை உணர்ந்து
 அரற்றுவதால் பயன் வருமோ கனிந்து.

வாழ்வது மாயம் என்றே ஞானிகள்
 வகையாய் உணர்ந்து மொழிந்தே சென்றனர்
 பாழ்படு மென்று படித்த பின்னாலும்
 பாரில் மனிதர்கள் தொடர்ந்தே திரிந்தனர்
 ஊழ்வினை அறிவை மயக்கு வதாலோ
 உன்மத்தராய்ப் பலர் அதன்பின் நின்றனர்
 சூழ்கலி உலகின் உண்மை உணர்ந்தவர்
 சிந்தை யடக்கி மாயையை வென்றனர்.

("சோகாம்" நிறுவனம் நடாத்திய உலகளாவிய
 கவிதைப் போட்டியில் முதலிடம் பெற்ற கவிதை)

மனிதனைத் தேடுகிறேன்

மனிதம் மண்ணைவிட்டுப்
 போனது வெகுதூரம்
 புனிதம் எனப் போற்றியவை
 ஆனதிங்கு ஓரம்
 தனிமனித வேட்கைகள்
 தலைகொண்டன ஏகம்
 மனிதா இதனால்தான்
 மதங்கொண்டது சோகம்.

மனிதன் எங்கே? தேடுகிறேன்
 மண்ணில் காணவில்லை
 மனிதமது உடலில் இல்லை
 மனந்தான் அதன் எல்லை
 புனிதர்கள் தான்புகன்றார்
 புரிந்தே இச்சொல்லை
 மனிதவுரு மிருகமனம்
 புவியிலிதுதான் தொல்லை.

புற்றரவாய்ப் புறம்மினுக்கி
 பவ்வியமாய் விடம் மறைப்பார்
 குற்றமற்ற மனிதர்போல்
 கேண்மையுடன் குலவிடுவார்
 சற்றேனும் சலனமின்றி
 சடுதியாய் நிலை கலைப்பார்

உற்றே யுடல்தீண்டி

உறுத்தலின்றி வாழ்ந்திருப்பார்.

தடியெடுத்தவன் தண்டல்காரன்

தரணியி லிதுவின்று வேதம்

பிடியில் பிறரை வைத்திடவே

புகல்வார் நாளும் பேதம்

இடியாய்க் கொள்கை முழங்கி

எதிரியைச் சொல்வார் ஏதம்

இடித்தது படித்தது சதமென்றுதறி

எளிதாய் மாற்றுவார் பாதம்.

வாய்வீச்சுக் காரர்களின்

வசத்திலிந்த வையம்

பொய்யோடு புனைசுருட்டு

சேர்ந்தே கொண்டது மையம்

ஏய்ப்போரைக் கொலுவேற்றும்

இருண்டகலி காலம்

மேய்ப்பர்இல்லா மந்தைகளாய்

மயங்கும் மனிதர்கள் பாவம்.

1810

Arasady Public Library
Municipal Council
Batticaloa

Class No:	
Acc No	1810

நூலாசிரியரைப் பற்றி

யட்டுநகரின் வட திசையில் மூவினமும் வாழும் வாலநறுவை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ள மன்னம்பிட்டி என்னும் கிராமத்திலே இக் கவிதை நூலாசிரியர் சோ.அருளானந்தம் (ஓய்வு பெற்ற அதிபர்) அவர்கள் பிறந்தார். இவர் ஆரம்பக்கல்வியை மன்னம்பிட்டி தமிழ் வித்தியாலயத்திலும் இடைநிலைக் கல்வியை மட்டக்களப்பு சிவாநந்த வித்தியாலயத்திலும் பெற்றிருந்தார். ஆசிரியராகக் கடமை புரிந்த இவர் 1991 ஆம் வருடம் நடைபெற்ற இலங்கை பாடசாலை அதிபர் சேவைப் போட்டியில் பரீட்சையிற் சித்தி பெற்று அதிபராக நியமனம் பெற்றார். மட்ட / மஞ்சந்தொடுவாய் பாரதி வித்தியாலயத்தில் முதலாந்தர அதிபராகக் கடமைபுரிந்து வயது முதிர்வினால் ஓய்வு பெற்றவர். 36 வருட கல்விச் சேவையில் இருந்த நண்பர் அருளானந்தம் கலை இலக்கியத் துறைகளிலும், சமூக நலன் மேம்பாட்டுச் செயற்பாடுகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். எதேர்ச்சையாகக் கவிதை புணையும் ஆற்றலும், நல்ல தமிழ்ச் சொல்லாடல்களை தனது ஆக்கங்களிற் புகுத்துபவராகவும் நென்படுகின்றார். இன்றும் மட்டக்களப்பு கல்வி வலய கீதம் இவரால் எழுதப்பட்ட பாடலே ஒலிக்கப்படுகின்றது. தமிழ் தூர்ந்து போகும் இக்காலத்தில் நண்பரின் இம் முயற்சி கற்றோராலும் மற்றோராலும் நிச்சயம் யாராட்டும்படுவன்பது தின்னம்.

எம்மொழி தூராது என்றும் நிலைத்திட

எழில்நிறை கவிதைநூல் எமக்குத் தந்திரம்

நம்மின மொழியுடன் நன்றாய்ச் சிங்களமும்

நூலுபேர் கூடிநம் நற்சமயமில் உரைத்திரும்

சொம்மொழிக் கவிஞன் சொம்மல் அருளானந்தம்

செய்திட்ட கவிதைகையச் செய்யும் நூலாம்

வம்புசெறி உள்ளாக்கம் வழவாகக் கொண்டே

வல்லவர்கள் வாசித்து வாழ்வீனில் வளம்பெற

(விளாக்காளர்)

வி.கமலநாதன்

(ஓய்வுநிலை அதிபர்)

23/4, மாதர் வீதி,

நாவற்குடா, மட்டக்களப்பு.

ISBN No : 978-624-5849-01-7

வகைநீன் அச்சகம் (பிறைவே) லிமிடெட், மட்டக்களப்பு - 065 2222607

Copyright © Noolaham Foundation,
noolaham.org | aavanaham.org